

Молодіжний Вісник

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №106 (131) СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ 2022 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
«ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ»

<http://vmvpu.vn.ua> <https://instagram/vmvpu>
<https://www.facebook.com/dptnzvmvpu> <https://www.facebook.com/groups/vmvpusport>

Міжнародний мовно-літературний конкурс учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка започаткований як щорічний загальнонаціональний захід і добре відомий сьогодні не лише в

ВІТАЄМО З ПЕРЕМОГОЮ У XI МІЖНАРОДНОМУ МОВНО-ЛІТЕРАТУРНОМУ КОНКУРСІ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Україні, а й за її межами. Щорічно він перетворюється на великий ма-
рафон, упродовж якого юнаки і дівчата змагаються за звання кращих знавців української мови і літератури.

За одинадцять років його проведення він об'єднав сотні тисяч учасників. Це молодь, яка любить Україну, знає, цінує й шанує творчу спадщину Великого Кобзаря. Адже для багатьох поколінь українців поет був і залишається справжнім національним пророком, символом високих духовних можливостей української людини.

Цьогоріч обласний етап Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка проходив в умовах карантинних обмежень. Участь у ньому взяли кращі знавці української мови, учні, здобувачі освіти та студенти освітніх закладів різних рівнів.

Наш навчальний заклад гідно представила Нагірна Дар'я, здобувачка освіти II курсу за професією «Оператор з обробки інформації та програмного забезпечення. Фотограф».

Дар'я – талановита, неординарна та амбіційна особистість, яка своїми здібностями і старанністю доводить, що наполегливою працею можна досягнути високих результатів.

Дівчина майстерно володіє художнім словом. Ми вже знаємо Дар'ю як учасницю і переможницю численних конкурсів: обласний фестиваль національно-патріотичної творчості «Сурми звитяги», Всеукраїнський конкурс «Літературна візитка краю», конкурс читців творів Лесі Українки «Я хочу крізь сльози сміятись», обласний заочний конкурс

«Мої мрії і захоплення». Тепер серед її здобутків і мовно-літературний конкурс ім. Т.Г. Шевченка.

«Найголовніше для мене – це досвід, яким можна скористатись у майбутньому», – каже Дар'я.

Колектив нашого закладу щиро вітає Нагірню Дар'ю, із призовим II місцем II етапу XI Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка серед здобувачів закладів професійної (професійно-технічної) освіти, а також її наставника, викладача української мови і літератури Нагірню Тетяну Василівну. Бажаємо їхньому тандему подальших творчих успіхів і нових досягнень та перемог!

Бережок С.М., викладач

У МОВИ – НАША СИЛА, НАТХНЕННЯ Й ПЕРЕМОГА

Ми не звернем з своєї дороги,
Ми розіб'єм вітри молодими грудьми,
Грім заглушать пісні перемоги.
Тільки той досягає мети,
хто іде...

О.Олесь

21 січня відбувся III етап XXII Міжнародного конкурсу знавців української мови імені Петра Яцика, який щороку відкриває молодих мовознавців. Метою конкурсу є забезпечення всебічного розвитку і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя, піднесення престижу української мови серед молоді. Для здобут-

тя перемоги учасникам необхідно вміти майстерно писати твори, добре знати орфографію та пунктуацію української мови, а також вміти креативно висловлювати свою думку.

Наш освітній заклад представила здобувачка освіти групи №20 Катерина Швець (викладач Микола Вижга). Конкурсантка гідно справилася із нелегкими завданнями, виявила високий рівень підготовки та творчі навички з рідної мови. За результатами оцінювання журі Катерина Швець посіла почесне III місце.

Успішною участю в подібних конкурсах наші здобувачі освіти доводять, що саме вони стоять на захисті рідної мови від забуття, зберігають її, немов коштовний скарб, для нащадків. Нині українська

мова – це не лише націєтворчий чинник, це мова народу, який виборює гідність, волю та своє місце в європейській родині. Конкурс мовознавців вийшов за вузькі рамки лише творчого змагання. Сьогодні це патріотична акція утвердження українського Тарасового слова, українського духу, прагнення до свободи в цьому світі.

Тож вітаємо Катерину з черговою перемогою та бажаємо у подальшому творчих звершень. Висловлюємо слова вдячності викладачеві української мови і літератури Вижзі Миколі Васильовичу за високий рівень професіоналізму й майстерності у підготовці талановитої молоді.

Нагірна Т.В., викладач

КОНКУРС ВІНАХІДНИКІВ І РАЦІОНАЛІЗАТОРІВ

Ми живемо у світі, що розвивається бурхливо та невпинно, і єдина можливість бути на хвилі новин та інновацій – розвиватись разом із ним!

З 08 по 10 лютого 2022 року здобувачі освіти групи №4, які навчаються за професією «Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин» Пікалов Дмитро й Маланчук Олександр, взяли участь у фінальному етапі Всеукраїнського конкурсу винахідницьких і раціоналізаторських проектів екологонатуралістичного напрямку (у віковій категорії 16-23 роки). Конкурс проводився Національним екологонатуралістичним центром учнівської

молоді спільно з Київським національним університетом імені Тараса Шевченка, Національним технічним університетом України «Київський політехнічний інститут ім. І. Сікорського», Національним університетом біоресурсів і природокористування України, за підтримки Державного підприємства «Український інститут інтелектуальної власності» (ДП «Укрпатент») та Президії Національної академії наук України.

На фінал було запрошено 122 конкурсантів з 118 авторськими проектами.

Журі конкурсу провело експертну оцінку проектів під час постерного захисту, який відбувався за категоріями: біологія, ресурси енергозбереження, екологічно безпечні технології та прикладна екологія, фізика, хімія,

сільськогосподарське дослідництво та винахідництво, науки про Землю (географія, геологія), психологія, інженерні науки, комп'ютерні науки та штучний інтелект.

Здобувачі освіти представляли проект «Ефективність практичного використання установки «Автономний регенератор резервного живлення» (з досвіду науково-практичної діяльності ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище»)» в категорії «Ресурси енергозбереження». Автори проекту здобули I місце і були нагороджені Дипломом I ступеня.

Вітаємо наших винахідників і раціоналізаторів з перемогою! Бажаємо подальших творчих успіхів і нових досягнень!

Кобилянська Т.П., викладач

ПОЄДНАННЯ ЗУСИЛЬ ЗАДЛЯ ЯКІСНОЇ ПІДГОТОВКИ ВИСОКОКВАЛІФІКОВАНИХ ПЕДАГОГІЧНИХ КАДРІВ

Світові експерти з питань глобальної економіки говорять про те, що XXI століття – це століття конкуренції у галузі використання кваліфікованих працівників, яка стає головним чинником, що буде визначати успішність розвитку кожної країни. Роботодавці висувають певні вимоги до потенційних працівників, основними з яких є якісна теоретична підготовка, комунікабельність, здатність до швидкого реагування на змінні умови праці, здатність мислити на перспективу, організованість, трудова дисциплінованість, а основне – максимальна практична підготовка, здатність одразу долучитися до виконання професійних обов'язків. Очевидно, що зростання попиту на висококваліфікованих фахівців підвищує вимоги до якості їх професійної підготовки, чинить тиск на систему освіти та є важливим фактором їхніх змін та адаптації до сучасних умов виробництва. Ці зміни стосуються перш за все формування соціально-професійних якостей майбутнього фахівця, які повинні не тільки базуватися на загальному обсязі знань, а й передусім стосуватися розвитку здатності самостійно вирішувати нестандартні професійні завдання, альтернативно мислити, постійно прагнути до вдосконалення професійної діяльності. Тобто необхідно підготувати фахівця, здатного виконувати виробничі завдання, та забезпечити його особистісний розвиток.

У Вінницькому державному педагогічному університеті здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти за спеціальністю 015.39 Професійна освіта (Цифрові технології) на освітній програмі «Професійна освіта (Комп'ютерні

закладах загальної середньої освіти (вчитель інформатики), так і в закладах професійної (професійно-технічної) освіти (педагог професійного навчання, викладач комп'ютерних дисциплін, майстер виробничого навчання тощо), так і на інженерних посадах (системний адміністратор, програміст, адміністратор мережі, фахівець інформаційного відділу, розробник комп'ютерних ігор та мобільних додатків тощо) у закладах різного рівня та підпорядкування.

Зважаючи на те, що важливою складовою фахової підготовки майбутніх випускників є практична діяльність, у навчальному плані передбачено виконання лабораторних та практичних занять, що складає майже 50% обсягу аудиторних занять, а також чотири види практики: навчально-ознайомча, технологічна, педагогічна в закладах загальної середньої освіти та педагогічна в закладах професійної (професійно-технічної) освіти, які проводяться на базах практики – організаціях та підприємствах, закладах освіти.

Взаємозв'язки у науковій та освітній діяльності Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського та Державного професійно-технічного навчального закладу «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» відомі здавна. Ще на початку 2000-х років на базі ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» тривалий час працював експериментальний педагогічний майданчик Міністерства освіти і науки України та Інституту педагогіки та психології професійної освіти АПН України за темою «Застосування сучасних засобів інформаційно-телекомунікаційних технологій у навчальному процесі ПТНЗ». З того часу на базі училища проводилось засідання секції з професійно-технічної освіти Міжнародної науково-практичної конференції «Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики на-

кафедри інноваційних та інформаційних технологій в освіті Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського розпочинали свою педагогічну діяльність у стінах училища.

В умовах сьогодення, адміністрація та педагогічний колектив ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» активно долучається до підготовки педагогічних кадрів. Відповідно до навчального плану, студенти 1 курсу спеціальності 015.39 Професійна освіта (Цифрові технології) проходять навчально-ознайомчу практику в училищі впродовж місяця. За цей час вони знайомляться із організацією роботи педагогічних кадрів, плануванням та здійсненням виробничого навчання, підготовкою та проведенням уроків виробничого навчання для здобувачів різних професій, перелік яких у ДПТНЗ МВВПУ досить довгий.

Студенти 4 курсу проходять на базі училища педагогічну практику в закладах професійної (професійно-технічної) освіти, під час якої вивчають особливості організації позакласної і позаурочної роботи викладачів комп'ютерних дисциплін, аналізують проведені викладачами заняття і проводять уроки з предметів комп'ютерної підготовки у навчальних групах різних професій.

Зважаючи на виклики сучасного світу, карантинні обмеження, здійснення освітньої діяльності в змішаній та дистанційній формах змінилася і організація проведення практик. Студенти і педагогічні працівники училища під час проходження практик контактують з використанням сучасних технологій і засобів, проводять уроки з використанням платформи Google Workspace та ін.

Керують організацією практичного навчання студентів у ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» висококваліфіковані фахівці своєї справи – заступник директора з навчальної роботи С. Г. Корженко та заступник директора з виробничого навчання М. М. Тютюнник.

Закінчення та захист кожної з практик відбувається у вигляді підсумкової конференції за участю педагогічних працівників та адміністрації училища, студентів-практикантів та представників кафедри інноваційних та інформаційних технологій в освіті Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського.

Кожна з таких конференцій є не тільки підсумком проходження практики і стосується оцінювання роботи студентів, на таких зібраннях відбувається активне обговорення освітніх програм; кращі викладачі і майстри виробничого навчання вносять пропозиції щодо покращення теоретичної та практичної підготовки студентів, змін до освітніх компонентів та змісту освітніх програм. Кожна така конференція є ще одним кроком до покращення підготовки майбутніх педагогів професійного навчання, забезпечення закладів загальної середньої і професійної (професійно-технічної) освіти кваліфікованими молодими педагогічними кадрами, які розуміють специфіку роботи в училищі, переймають кращий педагогічний досвід викладачів і майстрів виробничого навчання, аналізують ефективну багаторічну роботу адміністрації закладу освіти під керівництвом директора

– О. Д. Дмитрика.

Колективом кафедри інноваційних та інформаційних технологій в освіті Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського здійснюється постійна модернізація освітньої програми з метою підвищення її ефективності. Завідувачем кафедри, кандидатом педагогічних наук, доцентом В. М. Кобисею та науково-педагогічними працівниками кафедри проведено низку зустрічей із стейкхолдерами і роботодавцями випускників спеціальності 015.10 Професійна освіта (Комп'ютерні технології) та 015.39 Професійна освіта (Цифрові технології). За результатами таких зустрічей сплановано нові напрями удосконалення підготовки майбутніх педагогів професійного навчання. Під час такої зустрічі із адміністрацією ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» відбулась подія, яка стала новою віхою на спільному професійному шляху педагогічних колективів – підписання Договору про спільну діяльність у практичній підготовці здобувачів вищої освіти спеціальностей 015.10 Професійна освіта (Комп'ютерні технології) та 015.39 Професійна освіта (Цифрові технології) між Вінницьким державним педагогічним університетом імені Михайла Коцюбинського та Державним професійно-технічним навчальним закладом «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище». Дякуємо адміністрації та педагогічному колективу ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» на чолі з директором – О. Д. Дмитриком за тривалу плідну співпрацю. Бажаємо подальшого розвитку і процвітання! Запрошуємо випускників училища на навчання за перспективною сучасною спеціальністю 015.39 Професійна освіта (Цифрові технології).

В. М. Кобися, кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри інноваційних та інформаційних технологій в освіті Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського

технології в управлінні та навчанні). Потреба у випускниках цієї спеціальності відчувається у різних галузях. Студенти, що навчаються за цією освітньою програмою здобувають інженерно-педагогічну освіту, що дозволяє в подальшому працювати як на педагогічних посадах у

вчання: методологія, теорія, досвід, проблеми», на яких педагогічні працівники закладів професійно-технічної освіти ділились досвідом, а частіше переймали передовий досвід роботи педагогічного колективу ДПТНЗ «МВВПУ». Значна частина науково-педагогічних працівників

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ – ШЛЯХ ДО РОЗВИТКУ ЗАКЛАДУ ОСВІТИ

Якість життя є одним із головних показників добробуту окремих його громадян та суспільства загалом. А залежить вона сьогодні, в першу чергу, від здатності та уміння людей вирішувати реальні життєві й професійні завдання, тобто від компетентності. Формування життєвих і професійних компетентностей, підготовка кваліфікованих спеціалістів відповідного рівня та профілю, конкурентоспроможних на ринку праці, таких, що вільно володіють своєю професією та орієнтуються у суміжних галузях діяльності, готових до постійного професійного зростання, соціальної та професійної мобільності – це є основними стратегічними цілями, які має вирішувати сьогодні професійна освіта. Такі виклики вимагають перемістити акценти в освітній діяльності закладу з процесу накопичення знань, умінь і навичок здобувачів освіти у площину формування й розвитку в майбутніх кваліфікованих робітників здатності практично діяти й творчо застосовувати у різних ситуаціях набуті знання й досвід, тобто формування компетентностей. Отже, компетентнісний підхід – це місток, що поєднує освітній процес із реальним світом і тими потребами, які ставить перед людиною життя.

Націленість на пріоритети компетентнісного підходу потребує з одного боку перелаштування та адаптацію існуючого освітнього середовища до нових реалій в підготовці кваліфікованих робітників, а з іншого – розробки Концепції розвитку закладу на компетентнісній основі, яка є важливим і вкрай необхідним етапом для досягнення стратегічних цілей.

Для цього в закладі була створена робоча група по розробці Концепції розвитку закладу на компетентнісній основі.

Відбулась презентація ідеї на педагогічній раді, пройшла низка фахових комунікацій з Департаментом гуманітарної політики Вінницької обласної державної адміністрації. Нині концепція розроблена та узгоджена із експертом проекту, затверджена педагогічною радою закладу і розміщена на сайті.

Метою Концепції є впровадження компетентнісного підходу до навчання і викладання для забезпечення якості професійної (професійно-технічної) освіти шляхом модернізації та адаптації функціонуючого в закладі освітнього середовища до нових реалій та викликів у підготовці кваліфікованих робітників, що передбачає створення у закладі освітнього хабу.

Освітній хаб – це середовище, що володіє комплексом стимулюючих факторів (матеріальних, організаційних, психологічних, педагогічних, технологічних), які визначають високу мотивацію всіх суб'єктів освітнього процесу (учнів, педагогів, адміністрації, батьків, соціальних партнерів) до професійного й особистісного самовдосконалення та забезпечує формування ключових (психологічних, когнітивних,

соціально-особистісних, інформаційних, комунікативних) і професійних компетентностей (залежно від специфіки галузі виробництва чи сфери послуг) усіх учасників освітнього процесу.

Освітній хаб дасть змогу створити сукупність імітаційних дослідних практик, що реалізують через техносферу навчального закладу принципи варіативності й включення пізнання в значущі види діяльності (навчання, дослідження, спілкування). Мотивація учнів до оволодіння компетентностями досягатиметься за рахунок їх включення в дослідні та імітаційні практики, а також у різні види навчально-пізнавальної діяльності: майстер-класи, тренінги, вирішення виробничих кейсів, виконання проектів.

Середовище являтиме собою платформу, на якій знаходяться логічно та логістично пов'язані об'єкти й сервіси. Ядро середовища – Портал проектного управління, елементи якого дозволять створити єдиний простір для спільної роботи учасників освітнього процесу. Формування середовища здійснюватиметься за функціонально-модульним принципом, що забезпечить можливість учням займатися як різними колективними проектами,

так і виконувати індивідуальні завдання.

Набір функціональних модулів для формування середовища підібрано з урахуванням уже наявних ресурсів закладу освіти, таких як: внутрішня комп'ютерна мережа Intranet, освітнє середовище «Портал знань», система управління кадрами та контингентом Staff Management, навчально-практичний центр сучасних інформаційних технологій, здоров'язберігаюче середовище, STEM-лабораторія.

Прикладами функціональних модулів, якими доцільно доповнити середовище для досягнення основної мети проекту є технологічний модуль та соціальний модуль. Технологічний модуль міститиме інструментарій для створення та реалізації різних проектних виробничих кейсів. Соціальний модуль міститиме інтегровану Корпоративну соціальну мережу для ефективного взаємодії в рамках розробки проектних кейсів. Корпоративна соціальна мережа об'єднає Соціальну педагогічну мережу та Соціальну мережу планування майбутньої професійної кар'єри, яка стане умовою успішного життєвого самовизначення.

Сьогодні ми знаходимося на першому етапі реалізації Концепції, який передбачає удосконалення інфраструктури закладу шляхом створення Освітнього хабу, у складі якого функціонуватимуть відкриті простори (проектні офіси) та Тренінгового центру, обладнаного сучасною комп'ютерною технікою.

Очікувані результати від впровадження Концепції розвитку закладу на основі компетентнісного підходу полягають у модернізації та переорієнтації вже існуючого освітнього середовища закладу освіти та створенні умов для оволодіння комплексом компетентностей, які визначатимуть потенціал і здатність майбутнього кваліфікованого робітника до успішного входження у сучасний ринок праці.

Ткачук Г.Е., Вижга М.В., викладачі

«Вивчаючи математику, ми іноді так заглиблюємося в складні теорії, формули, що забуваємо помічати прості речі, які навколо нас, пов'язані з математикою. Ми навіть не уявляємо, наскільки математика може бути корисною в повсякденному житті! Як вигідно покласти кошти на депозит або інвестувати в нову справу? Як ефективно спланувати свій тиждень або рік? Як не витратити зайвого при купівлі зі знижками? Як придбати матеріали, необхідні для ремонту в оселі? Як приготувати страву за рецептом на іншу кількість порцій? Три кити, на яких тримаються ґрунтовні знання математики – це розуміння її практичної користі, постійна практика та жага пізнавати нове! Це спільна робота групи та вчителя.

Учні груп №10 та 35 довели, що математика – надзвичайно цікава та потрібна наука, узявши участь у Всеукраїнському конкурсі «(Не)шкільна математика» від освітнього проекту «На Урок».

У межах конкурсу учні розв'язували задачі, які не знайдуть у шкільному підручнику: планування сімейного бюд-

(НЕ)ШКІЛЬНА МАТЕМАТИКА

жету, вивчення космосу, дослідження різних тварин тощо. І це ще не все – вони дізнались про найрізноманітніші галузі людської діяльності, а також переконались у практичності математики. Вітаємо переможців. Диплом I ступеня: Крапівін Ростислав; Єрофеев Василь. Диплом II ступеня: Новицький Назар, Губань Денис,

Петелько Дмитро, Усаченко Софія, Бортник Дмитро. Сертифікат учасника: Московчук Віталій, Оліх Владислав, Рибчук Ілля, Лановенко Андрій, Васильєв Дмитро, Довбуис Владислав.

Виявляється, математика неодмінно стане в нагоді вам, навіть якщо ви збираєтесь досягти успіху на ґрунті якоїсь

гуманітарної дисципліни, оскільки логіка, навички системного мислення і вміння формулювати складні теорії дуже потрібні і там. Не варто думати, що вам від природи це не дано, що ваше покликання – це гуманітарні науки, і точні предмети вчити не в змозі. Коли хтось говорить, що у нього гуманітарний склад розуму і, тому рахувати, читати формули і розв'язувати задачі він не може в принципі, як би не хотів, то знайте, що це така ось витончена спроба виправдати факт відсутності розвиненості математичних здібностей. А тільки тому, що ці навички з якихось причин не отримали належного розвитку.

Отже, мої любі, працюйте! І не просто щось потроху вивчайте, а системно, послідовно і якісно. Щодня маленькими кроками через НЕ можу та НЕ хочу. Чому ви вважаєте, що математика тільки для МАТЕМАТИКІВ? А як же ваш мозок? Він що, так і залишиться без роботи і ви з ним тільки в комп'ютерні ігри граєте? Зрозумійте: поки ви не маєте відповідей на ці питання, інші займаються. І на всі круті спеціальності конкурс відбувається між 190+!

Капітанчук В.О., викладач математики

НА ШЛЯХУ ДО УСПІШНОЇ КАР'ЄРИ

робочі місця у процесі навчання.

Під час здобуття професії «Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів» у стінах освітнього закладу учні мають змогу відчути себе частинкою великого професійного колективу, спробувати свої сили та пройти виробничу практику на підприємствах міста та області.

Важливим етапом становлення кваліфікованого працівника є виробниче навчання. На заняттях здобувачі освіти знайомляться та навчаються працювати у відділах: Бухгалтерії, Закупівлі, Продажу та маркетингу, Складу, Діловодства та управлінської документації. Вчать-ся створювати, розвивати й обігрувати різні виробничі ситуації; моделювати внутрішньовиробничі взаємозв'язки між структурами організацій і відтворювати атмосферу ділового спілкування, ділових зв'язків безпосередньо в процесі навчання; пробувати свої сили під час роботи на конкретному робочому місці.

Навчаючись за цією професією на 2 курсі, ми мали змогу відпрацювати години виробничої практики на підприємствах міста Вінниці та області.

Виробнича практика дала можливість кожному відчути себе у ролі кваліфікованого робітника. Адже це вимагає щоденної фізичної праці, відповідальності, моральної стійкості: ти повинен працювати у досить великому колективі, знаходити спільну мову з співробітниками і водночас мати підхід до кожного з покупців.

Проходження практики - це той момент, який дає змогу зрозуміти, чи правильно ти обрав професію, чи ні.

Особисто я отримала величезний досвід та змогу реалізувати себе у торгівельній сфері. Час проходження практики мені дуже сподобався, і я рада, що обрала саме наш заклад для отримання професії «Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів».

ДПТНЗ «ВМВПУ» - це велика дружна родина, у якій допомагають один одному.

**Лариса Сроднюк,
з.о. групи № 20**

Не секрет: щоб зробити успішну кар'єру, потрібно бути професіоналом своєї справи. Професія, яку обираєш, має подобатися та бути до душі.

Коли я закінчила школу, переді мною постало питання про подальше навчання та вибір професії для майбутнього життя. Загальновідомо, що з кожним роком у світі стає все більше професій, тому вибравши освітній заклад, мені залишалося обрати професію. У ДПТНЗ «ВМВПУ» великий вибір професій як для дівчат, так і для хлопців.

Я для себе обрала ту, яка виявилася найближчою мені до душі, а саме «Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів». Ця професія передбачає вивчення товароруху, особливості ведення переговорів із постачальниками, підписання договорів, комунікації з людьми.

В училищі для підготовки кваліфікованих робітників за цією професією проводиться навчання на базі навчально-тренувальної фірми «Перлина Поділля», магазину-майстерні «Перлінка».

Навчання у рамках імітаційних навчально-тренувальних фірм усуває розрив між теорією і практикою, так як навчання проводиться на конкретних робочих місцях, які моделюють діяльність справжніх комерційних фірм. Здобувачі освіти освоюють конкретні

ХОЧЕШ БУТИ УСПІШНИМ – НАВЧАЙСЯ У КРАЩИХ

Тема успішної кар'єри була актуальною завжди. Змінювалися епохи, а з ними й види діяльності, але люди навчалися і працювали заради досягнення поставлених цілей, вдалого заробітку й самореалізації. Працьовитість, дисциплінованість, цілеспрямованість, в міру, навіть, настирливість, наполегливість та креатив – і ти впевнено крокуєш дорогою життя.

«Знайти своє покликання – джерело щастя», – говорив великий український педагог Василь Сухомлинський. Адже як важливо у таке важке гіперактивне сьогодення вибрати правильний шлях, рішуче й гідно ним йти та вдало реалізувати себе у майбутньому.

Яскравим прикладом втілення мрій є наші випускники, які не тільки вдало визначились у житті, правильно обравши професію і освітній заклад, а й попри свій молодий вік, досягли значних висот, стали успішними та перспективними. Навіщо, як говорять у народі, ще раз винаходити велосипед, якщо можна перейняти досвід найкращих і, неодмінно, додати свою родзинку, наполегливість, креатив та стрімке бажання діяти.

Обравши професію, ви зробили перший крок до досягнення своєї мрії. А як же закріпити його? Яким саме чином не втратити натхнення до навчання? Сьогодні ми поговоримо про один з таких мотиваційних моментів. А саме про важливість і актуальність зустрічі з успішними випускниками, аби ще краще зрозуміти перспективи обраної професії.

Таке спілкування дає унікальну можливість дізнатись безпосередньо, який саме шлях потрібно здолати аби стати успішним. Наші випускники, як і ви сьогодні, вступили до рідної альма-матер та завдячуючи наполегливості, старанню й комунікабельності вже чимало досягли. Вони мали в своєму колі спілкування людей, які були для них орієнтирами і докладали всіх зусиль для вирішення важливих питань.

Там, де інші вагались, вони рішуче та наполегливо працювали й вірили, що їхні зусилля не є марними. Саме тому ми пишаємося їхніми досягненнями. Вони і сьогодні власним прикладом нас надихають.

Життя - це ніби перехрестя, на якому багато розвилок та поворотів. І щоб вдало дістатись до пункту призначення, потрібно вміло вибрати дорогу якою йти. Ти маєш розуміти, яких вершин хочеш сягнути й мати чітко визначені власні життєві цінності.

Успіх – це певне відчуття щастя. Адже воно буває лише тоді, коли у тебе і рідних все гаразд зі здоров'ям, ти займаєшся улюбленою справою, задоволений своїми стосунками з людьми, які тебе оточують. Якщо у кожній сфері тебе влаштовує результат – ти щасливий.

Спілкуйтесь з успішними людьми. Вони оптимістичні та життєрадісні, завжди готові поділитися своїми знаннями і прийти на допомогу. Бери все найкраще від життя! Роби правильний вибір! Повір у себе! Навчайся і дій!

Надія Кухар, бібліотекар

ВИРОБНИЧА ПРАКТИКА - ЗАПОРУКА ВДАЛОЇ КАР'ЄРИ

Виробнича практика – початок професійного життя та один із важливих видів навчальної роботи, що здійснюється з метою набуття виробничих навичок приймати самостійно рішення в реальних виробничих умовах. Вона покликана підготувати майбутніх спеціалістів до реальної практичної роботи, забезпечити належний рівень їхньої професійної підготовки.

Закріплення професійних навичок дає можливість здобувачам освіти остаточно переконалися в правильності зробленого ними вибору.

Виробнича практика у ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» є невід'ємною складовою підготовки майбутніх фахівців. Її мета – оволодіння здобувачами освіти сучасними методами, формами організації та знаряддями праці в галузі їхньої майбутньої професійної діяльності, формування на базі одержаних

знань професійних умінь і досвіду, прийняття самостійних рішень під час конкретної роботи в реальних ринкових і виробничих умовах, виховання потреби систематично оновлювати свої знання та творчо їх застосовувати в практичній діяльності.

Виробнича практика готує майбутніх спеціалістів до самостійного виконання обов'язків у різних галузях. Внесок здобувачів освіти у практичну діяльність закладів, підприємств, установ прямо залежить від їхньої підготовленості до роботи, теоретичного кругозору й практичних навичок.

Здобувачі освіти проходять виробничу практику безпосередньо на робочих місцях підприємств, установ та організацій міста Вінниці та області.

Вже багато років наш навчальний заклад співпрацює із роботодавцями з різних галузей, які забезпечують робочими місцями здобувачів освіти, що мають можливість удосконалювати свої

здобуті знання, уміння і практичні навички, проходячи виробничу практику.

Такі підприємства, як ТОВ «Грін Кул», ТОВ «Євровікна», мережа магазинів «Україночка», мережа магазинів «Грош», ВКЕ Експрес-магазин «Велика кишеня», супермаркет «Твої українські товари», ТОВ-НВП «Аргон» забезпечують робочими місцями для проходження виробничої практики здобувачів освіти, які навчаються за професіями: «Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування ЛОМ», «Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування», «Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів», «Кухар. Кондитер» та надають оплачувані робочі місця. Таким чином, у 2021 році 42% здобувачів освіти ВМВПУ проходили виробничу практику на робочих місцях з оплатою праці, що спонукає до професійного росту. Багато здобувачів освіти нашого навчального закладу продовжують свою професійну діяльність на підприємствах, де проходили виробничу практику, що є показником їхнього високого рівня кваліфікації.

Поєднання сучасних навичок із прак-

тичними вміннями для професійного фахівця є інвестицією в особисте і професійне майбутнє.

Виробнича практика забезпечує безперервність та послідовність одержання необхідного обсягу практичних знань, які відповідають кваліфікаційному рівню на сучасних підприємствах, організаціях, установах. Виконуючи завдання практики, здобувачі освіти проявляють творчий, системний підхід до аналізу і оцінки стану організації творчої роботи на підприємстві, здійснення дизайнерської діяльності та подання для розробки пропозиції щодо їхнього подальшого вдосконалення. Практика надає можливість набутти практичних навичок за обраним фахом, адаптуватися до виробничого середовища і, таким чином, підготуватися до подальшої практичної діяльності.

Ми цілком погоджуємося з думкою відомого педагога В. О. Сухомлинського, який стверджував, що саме «...перетворення наукових істин у живий досвід творчої праці – найскладніша сфера дотуки науки до практики».

**Бугаєнко Г.І., Мельник М.М.,
майстри в/н**

ДЕНЬ МОЛОДОСТІ, РОМАНТИКИ ТА ВЕСЕЛОЩІВ

Чи знаєте ви, що 25 січня вшановують пам'ять святої мучениці Тетяни? У народі це свято називають Тетянин день. Крім того, її іменини вважаються неофіційним Днем студентів.

Хто ж така свята мучениця Тетяна? Тетяна була дочкою багатих батьків, які таємно сповідували християнську віру. Вона не вийшла заміж, а стала служити у храмі в Римі, допомагала бідним людям.

III століття – це час особливо жорстоких гонінь на християн. Тетяну з її батьком схопили і посадили в храм Зевса, де вимагали поклонитися язичницьким ідолам. Тортури святої Тетяни розписані на декількох сторінках, «Життя святих». Кати поводитися особливо жорстоко. Тетяну кидали до левів, викололи очі, палили вогнем. Усі страждання свята Тетяна брала зі смиренням, і, здавалося, що вона не відчувала болю, тільки постійно молилася, до останнього моменту, поки їй не відсікли голову. Після смерті жінки

римляни убили і її батька.

Існує багато традицій та обрядів у цей день. Рекомендується, щоб студенти сходили до церкви і поставити свічку покровительці й заступниці студентства – святої Тетяні, попросити допомоги в навчанні, ясного розуму і доброї пам'яті.

На Тетянин день потрібно приготувати смачний обід і нагодувати всіх членів сім'ї. У цей день не можна нікому відмовляти в проханнях, особливо, якщо просять їжу.

На Тетянин день потрібно знайти найвище місце в окрузі та загадати бажання, дивлячись на сонечко, якщо воно буде щире і від щирого серця, то обов'язково збудеться.

У наших предків у цей день була дуже цікава традиція, незважаючи на те, що прибирання в цей день під забороною, прийнято було вибивати і чистити доріжки. Їх потім виставляли біля двору

і по килимку хлопець міг побачити, яка з дівчат буде гарною господинею і дружиною. Якщо падає сніг – улітку буде багато дощів.

Теплий вітер 25 січня – прикмета до того, що літо буде посушливим, а урожай – небагатим. Великі замети в Тетянин день – буде багато хліба.

А що думають про це свято здобувачі освіти ДПНЗ «Вінницьке МВПУ»?

Бути молодим – це чудово! Бути молодим – це круто! Молоді люди – це майбутнє! Молодь виконує в суспільстві важливу функцію зміни поколінь, бере безпосередню участь у перетворенні всіх сфер життєдіяльності соціуму.

День молоді – свято молодих людей, яке відзначається щорічно 25 січня. А ще в далекому 1945 році у Лондоні була заснована Всесвітня федерація демократичної молоді. Всесвітня федерація демократичної молоді веде боротьбу за мир, права молоді, незалежність народів, інтернаціональне згуртування прогресивної молоді проти колоніалізму, неоколоніалізму, фашизму та расизму.

Однією з основних цілей є боротьба за мир – не раз на з'їздах організації порушувалося питання про запобігання нових кровопролитних воєн. У цей день для молоді проводяться різноманітні заходи – фестивалі, з'їзди, конференції, на яких можна знайти друзів із різних куточків планети, об'єднаних однією метою.

На них прогресивні й активні юнаки й дівчата можуть відчувати у своїх руках силу для побудови справедливого світу.

Серед багатьох свят, які відзначають всі країни світу – воно особливо та унікальне, бо саме такою є молодість. Це неповторна та відповідальна пора, коли молода людина починає самостійне життя, ухвалює перші власні рішення. Сучасна молодь має великий потенціал, запал та енергію, які саме у молодому віці потрібно спрямувати у правильне русло – формування особистості, розбудову суспільства, формування молодого політикуму.

Богданов Влад, з. о. групи №6

Я – щаслива бути студенткою. Для цього існує безліч причин. Роки студентства – це вдалий шанс побачити світ, розкрити для себе нові горизонти, побувати в інших країнах завдяки наявним програмам обміну студентами, найчастіше англійські або американські.

На додачу до всього, у нашому навчальному закладі завжди є безліч

можливостей показати себе. Велика кількість гуртків, груп за інтересами дозволяють підібрати для кожного захоплення до душі. На мій погляд, students life дозволяє не тільки отримати спеціалізовані знання, а й відкрити в собі нові таланти, ніяк не пов'язані з отримуваною професією. І цілком можливо, що досвід, отриманий у гуртку за інтересами, у результаті зіграє в житті важливу роль, ніж отриманий диплом. І попри всю важливість одержуваної професії, студентське життя – це все ж сила-силенна нестримних веселощів.

У якій країні б не знаходився студент, наскільки він би не був завантажений, у нього завжди знайдеться час поспілкуватися з новими і старими друзями, вирушити на вечірку або в кіно. І це лише мала частина того, що здатний придумати студентський розум, аби не занудьгувати.

Безсумнівно, цей час залишить глибокий слід у моему серці. Воно унікальне з усіма радіощами, прикрасами, успіхами, злетами і падіннями...

Залісна Ярослава, з. о. групи №12

25 січня в Україні святкують Тетянин день, а ще цей день прийнято вважати Днем студента, адже Тетяна свого часу була покровителькою студентства.

У цей день прийнято ставити свічки у церкві за успіхи у навчанні. Студенти ж традиційно влаштовують галасливі вечірки.

Мені дуже подобається, що влада міста Вінниці для молоді влаштовує фестивалі, шоу-програми, цікаві заходи. Ще багато молодіжних організацій проводять ярмарки та конференції. Всі дії в цей день спрямовані на те, щоб підтримати перспективу розвитку молодих і творчих представників нового покоління.

Багато хто з молоді в цей день знаходить нові знайомства. Це свято дуже

об'єднує, завдяки йому молодь може повеселитися, відволіктися від повсякденного життя і провести час із друзями. Мені дуже подобається моя 46 група. Мої одногрупники – це мої друзі. Ми зазвичай святкуємо день студента разом.

Білаш Артем, з. о. групи №46

Мені подобається бути підлітком. Цікавиться не тільки своїми навчаннями, а й шукати себе в різних видах спорту. Це відволікає від проблем, знімає напругу. Не дивлячись на те, що у переважній більшості мій день насичений уроками, я хочу відпочити від навчання. Для цього у моему навчальному закладі існують різноманітні гуртки та секції, до яких належать волейбол, баскетбол, хореографії, співи тощо нашого освітнього закладу.

Адміністрація для нас організовує розважальні заходи такі, як: дискотеки, тематичні вечори, читання авторських віршів, різноманітні спортивні та вокальні змагання, конкурси тощо. У нашому училищі є багато способів відпочити сучасним здобувачам освіти.

Грабик Анастасія, з. о. групи №18

Зізнаюся чесно: мені дуже подобається навчатись. А особливо подобається освітній заклад, у якому я навчаюсь: чудові вчителі, які пояснюють доступно та зрозуміло, дружня атмосфера. Для того, щоб навчатись, потрібно лише бажання і прагнення вчитись. У закладі освіти мені подобаються заходи, в яких можна взяти участь. Наприклад: щорічні змагання першокурсників на день козацтва. музичні заходи, декламування віршів. В училищі є багато сучасних кабінетів і є їдальня. Годують там досить смачно. Я думаю, що мені пощастило з училищем. Тут можна вивчити багато цікавого та знайти багато друзів.

Ісайко Влад, з. о. групи 46

Матеріал підготувала

Баланда Т.М., викладач

ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ ВДЯЧНОСТІ

То чому ж вдячність є важливою людською чеснотою? На мою думку, це здатність людини змінювати життя на краще. Ця цінність перетворює нас не просто на хороших людей, але й на досить сильних особистостей, окриляє й підіймає на сходинок вище.

Вдячність буває різною: батькам, друзям, природі, і навіть незнайомій людині. Головне, щоб це було щиро та цілеспрямовано. Коли ми робимо добро іншим – це любов. Коли ми правильно приймаємо добро – це і є вдячність.

Ми не задумуємося над тим, що впродовж дня можемо дякувати по 30–40 разів іншим. І водночас забуваємо висловити вдячність найголовнішій людині в нашому житті – собі. Чому так? Часто люди можуть вважати, що не варті того, аби собі дякувати. Занадто критичні чи вимогливі до себе, або

не розуміють, за що можна бути собі вдячним.

Звичка дякувати собі – це доволі важлива та ефективна техніка. Ми фокусуємося на позитиві й ніби заземлюємося в теперішньому. Вести щоденник вдячності – це одна із можливостей краще зрозуміти себе, прислухатися до своїх емоцій. Також це впливає на самооцінку та любов до себе. Це можна порівняти із медитацією, яка дозволяє краще подружитися із собою та стати щасливішим.

Ця практика дозволяє побачити, скільки хорошого ми робимо для себе. І також показує, де ми щось не робимо й над чим потрібно попрацювати. Слова подяки також допомагають переоцінити та розставити пріоритети в житті, поставити нові цілі перед собою.

Використано з просторів інтернету

Олійник Л.М., майстер в/н

ЗУПИНИСЯ, МИТЕ, ТИ ПРЕКРАСНА!

Як свідчать дослідження, більшість із нас вважає, що роль фотографії змістилася від збереження важливих подій до спілкування з друзями, створення власного іміджу та зміцнення соціальних зв'язків.

Якщо старше покоління користується цифровими фотоапаратами переважно для того, щоб зафіксувати пам'ятні події, то молоді люди за допомогою фотографії спілкуються.

Так це чи ні і що є для нашої молоді фотографія, ми попросили поділитися з нами здобувачів освіти різних груп та професій.

Чи важливі для Вас спогади, зафіксовані на фото? Чому?

Для мене спогади важливі завжди. Дивлячись на фото, ти згадуєш усі чудові моменти, які були колись. З ними ти поринаєш у минуле. На цих фото є люди, з якими я провела багато часу і вони залишаються в моїх спогадах назавжди. Фото - незабутня пам'ять на довгі роки.

Тетяна Яричук,
з.о. групи № 48

Так, спогади зафіксовані на фото, для мене дуже важливі. Ми фіксуємо моменти життя, щоб зберегти їх, бо наша пам'ять мінлива. Ми дорослішаємо, батьки старіють, але в пам'яті не все зберігається. Повертаючись до знімків переживаємо приємні моменти свого життя знову. На душі стає тепло і з'являється посмішка.

Антон Вієцький,
з.о. групи № 7

Для мене важливі спогади, зафіксовані на фото, тому що я люблю дивитись на світліни

і згадувати деякі моменти життя. Я фотографую, щоб краще запам'ятати ті події, які з часом можу забути. У нашій родині є така традиція: коли у когось день народження або ще якесь сімейне свято, ми завжди дістаємо наш сімейний фотоальбом і дивимось фотографії, у таких моментах я можу побачити себе маленького або ж побачити моїх батьків у молодості. Тому для мене це дуже важливо, бо фото допомагають згадати різноманітні моменти мого життя та моєї родини.

Владислав Шепенюк,
з.о. групи № 6

Так. Важливі тому, що кожне фото є маленькою частинкою нашого життя. На тому чи іншому знімку відображається певний момент життя, в який ми більше не повернемося через певні обставини.

Згадати все навряд зможемо, але дитячі фото, на яких ми маленькі гралась і не задумувались, що нас чекає далі доросле відповідальне життя.

Старі чорно-білі знімки наших бабусь та дідусів – це їхнє життя. І саме завдяки цим знімкам, ми можемо бачити, якими вони були молодими, а вони згадати свої щасливі моменти життя. Кожне фото, знімок, кадр – це ніби певна частинка нас, яка відкладається у житті людини назавжди.

Найважливіші моменти життя ми фіксуємо на фото, тому спогади, зафіксовані у такий спосіб, для мене важливі. Особливим є кожен раз, коли розгортаєш альбом з фото і ніби поринаєш назад у ті щасливі моменти свого життя.

Лариса Сроднюк,
з.о. групи № 20

Спогади, зафіксовані на фото, для мене дуже важливі та неймовірно цінні. На фото можна зафіксувати ціле життя, секунди, хвилини, години і навіть цілу епоху. Люди здебільшого забувають тих, хто був із ними декілька днів тому, в що ці люди були одягнені та яка в той день була погода. А щодо подій, які були декілька років тому, декілька десятиліть, звісно, все запам'ятати неможливо. Адже людські спогади мають здатність легко змінюватись та забуватись. Наша пам'ять може забувати людей, пори року, смак, стиль, тобто змінювати деякі моменти життя або ж навіть і роки.

Тому для мене фото допомагає краще, більш достовірно і детально, запам'ятати прожиті хвилини. Запам'ятати в тому вигляді, у ті радісні та тривожні, теплі та холодні, світлі та похмурі дні, що були присутні у житті. А ще мені подобається переглядати фото із мого дитинства і слухати ті маленькі історії, які розповідають мені батьки. Адже ті дорогі моменти більше ніколи не відбудуватимуться так, як в ті години, що зафіксовані на фото.

Юрій Швайдак,
з.о. групи № 6

Хто зображений на Вашому найулюбленішому фото?

На моєму улюбленому фото зображена моя сім'я, яка складається з мами і тата, брата, сестри і двох собак. Це фото наповнене любов'ю і теплом, адже на ньому є мої найрідніші люди, на світліні ми щасливі і усміхнені. Разом із нами завжди є наші дві собаки, які стали невід'ємною частиною нашої

сім'ї, і завжди додають нам позитивних емоцій. Наші фото завжди робить мама, адже вона фотограф, але щоб зробити кадри у повному складі, ми зазвичай ставимо штатив і вмикаємо таймер.

У мене є мрія зібрати всіх бабусь і дідусів, братів і сестер, щоб зробити велике сімейне фото, на якому ми всі будемо разом.

Дмитро Мартинюк,
з.о. групи № 20

На моєму улюбленому фото зображенні друзі, з якими дуже весело та приємно проводити час. Зафіксовані незабутні моменти спортивної кар'єри, мій перший гол. Розумію: можливо, наші шляхи після закінчення закладу розійдуться, але коли я дивлюся на фото, мені стає тепло та радісно на душі, а фото збережу на все життя.

Максим Семенюк,
з.о. групи № 7

Фотографія – це мистецтво закарбувати мить та бачити прекрасне у буденному. На моєму найулюбленішому фото зображена сім'я, наші найщиріші емоції: усі перебувають у гарному настрої та у стані спокою, адже знаходяться у колі найближчих людей.

Я люблю сімейні фото, адже з часом ми змінюємось, діти дорослішають і покидають сімейне гніздечко, а фото завжди допоможуть нам згадати та повернутися в щасливі хвилини сімейного життя.

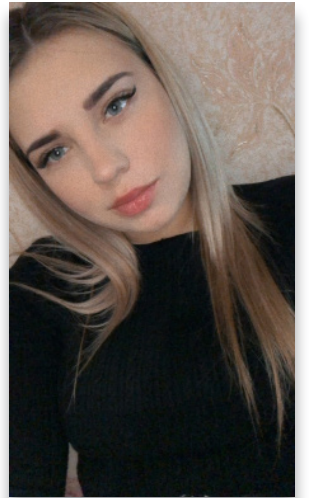

Віроніка Яковишена,
з.о. групи № 48

Що Вам більше до вподоби – фотографувати чи фотографуватися?

Найбільше мені до вподоби

фотографувати, тому що коли дивишся на світ через об'єктив фотокамери, ти помічаєш моменти, на які б не звернув уваги і пройшов би повз поспішаючи. А фотографія дозволяє побачити красу цього світу, природи, людини. То чому ж не сфотографувати цю прекрасну мить?

Тетяна Стриженюк,
з.о. групи № 48

Особисто мені подобається більше фотографуватися тому, що я люблю дивитись на себе з боку. Часом дійсно, роздивляючись фото, особливо, якщо його було зроблено знезацька, ми відкриваємо в собі щось нове. Та все ж фотографія – це швидше те, якими ми б хотіли бути, а не те, якими ми є насправді. Ми фіксуємо моменти життя, щоб зберегти їх у своїх спогадах, бо наша пам'ять буває мінлива.

Часто я роблю зйомки не для того, щоб запам'ятати події, а для того, щоб повідомити, як я почуваюсь прямо тут і зараз. Я вважаю, що фотографія – це творче дослідження життя.

Ольга Пиличук,
з.о. групи № 6

Мені до вподоби фотографуватися. Тому, що я можу вибрати локацію, яка мені до вподоби, вибрати фотокорекцію, обробку своєї світліни або декількох фото, які мені сподобалися. Найприємніше те, що я можу стати, як мені захочеться, так, щоб було зручно, але завжди дослухаюся до порад фотографа, адже професіонал завжди підкаже, як краще. Якісні фото я можу викласти у соціальні мережі, щоб люди оцінили роботу фотографа.

ЗУПИНИСЯ, МИТЕ, ТИ ПРЕКРАСНА!

**Олександр Семенюк,
з.о. групи №7**

У сучасному світі кожен бажає мати багато якісних знімків для своїх сторінок у соцмережах, аби здивувати фоловерів. А, можливо, просто мати спогад з минулого, проте є і бажаючі фіксувати ці прекрасні моменти, аби потішити свого клієнта.

Що обираю я?

В обох випадках є свої плюси, ну і, звичайно ж, мінуси також. Безумовно, бути фотографом - це велика радість, оскільки ти створюєш цей момент життя своєї моделі, яким у результаті будуть милуватись не один десяток років.

А якщо поглянути з боку моделі? Окрім знімків, на перший погляд, нічого не отримали, так? Я спочатку також так думала, але коли ви позуєте перед об'єктивом, прокидається дивне відчуття, яке доповнює задоволення від кадрів по завершенню чергової фотосесії.

Я для себе давно вирішила: краще, аби фотографували мене.

**Ілона Сідорова,
з.о. групи №20**

Яким фотографіям надаєте перевагу – чорно-білим чи кольоровим? Чому?

Я надаю перевагу кольоро-

**Наталія Совбчата,
з.о. групи №20**

Я люблю кольорові фотографії тому, що вони передають настрої. Наприклад, якщо сумно, можна подивитись на кольорову

вим фотографіям. Тому, що колір є надзвичайно потужним фактором, який впливає на емоції, може показувати час доби або час сезону. Відтінки на фото, які контрастують між собою, часто стають подібним тоном при перетворенні в чорно-біле зображення. Можна експериментувати з кольорами. Кольорова фотографія завжди є яскравою та виразною.

**Вікторія Степанишин,
з.о. групи №48**

Мені більш до вподоби кольорові фото, але темніші фотографії, які зроблені у вечірній час, або у більш затемнених чи ледь освітлених кімнатах, так, щоб людину було освітлено не дуже яскраво та щоб було видно одяг, обличчя людини під правильним кутом освітлення. Подобаються контрастні фото з яскравим одягом для затемненого кадру. Вважаю, що такі фото надають більш мужнього та солідного вигляду.

**Олександр Зубченко,
з.о. групи №7**

У кожної людини є свій смак на все, в тому числі й на фото. Одній подобаються чорно-білі, іншій - кольорові.

Я надаю перевагу кольоровим фото. Тому, що вони можуть передавати кольори навколишнього світу. Чорно-білі фото - такого не можуть. Яке фото вибрати – це справа особисто кожного.

**Наталія Совбчата,
з.о. групи №20**

фотографію і настрої змінюється. У кожній фотографії є своя історія. Наприклад, в чорно-білій фотографії схована історія минулого, а в кольоровій - схована історія теперішнього. Кожна фотографія має в собі якийсь момент, який хочеться повторювати і повторювати, бо основна мета фотографії – показати іншим ті деталі навколо нас, яких ми часто не помічаємо.

**Владислав Фалалєєв,
з.о. групи №6**

Я надаю перевагу кольоровим фотографіям тому, що вони передають весь спектр настрою, який відображається на фотографії. Кольорові фотографії частіше виходять вдалимими, вони передають всі кольори, що є навколо нас, а чорно-білі є природно емоційними. Якщо позбавити фото кольору, воно автоматично набуває ностальгійного звучання та стає позачасовим. У таких фотографіях ми змушені фокусуватись на їхній історії, не відволікаючись на колір.

Якщо ви хочете отримати насичені та різноманітні фото, то вибирайте кольорові. А якщо ви хочете отримати стильні і класичні фото, то вибирайте чорно-білі. Чорно-білі фотографії більше схожі на читання книги, а кольорові - на перегляд фільму.

Фотографії - це можливість зафіксувати назавжди цікаві моменти із нашого життя.

**Олександр Таранюк,
з.о. групи №6**

Яким фотографіям надаєте перевагу - чорно-білим чи кольоровим? Чому?

Я надаю перевагу кольоровим фото, тому що на цих фото можна побачити кольори.

Кольорові фото можуть передати погоду та настрої того дня. Кольорова гама може передати більше емоцій ніж чорно-біла. Всі емоції, настрої, погода - все відобразиться і у фотографії. Тим паче, для мене, від чорно-білих фотографій віє смутком, а від кольорових навпаки - радістю. Кольорові фото більш живі, аніж чорно-білі.

**Елеонора Саула,
з.о. групи №16**

Чи важливі для Вас спогади, зафіксовані на фото? Чому?

Спогади, які зафіксовані на фото, для мене надзвичайно важливі. Адже у цих фотографіях є свої особливості та ми можемо запам'ятати цю мить. Коли ти через деякий час дивишся на ці фотографії, у тебе одразу є спогади, пов'язані з цією конкретною подією. Для деякого сумні, а для когось веселі. Дивлячись на фотографії з дитинства, ти багато смієшся та слухаєш від батьків, який ти був. Я вважаю, що потрібно робити фото, щоб мати веселі та цікаві спогади.

**Анастасія Шаміна з.о.
групи №16**

Що вам більше до вподоби – фотографувати чи фотографуватися?

Я люблю фотографувати, тому що через об'єктив камери я можу передати емоції, красу, унікальність і, можливо, те, що досі не помічали. Фотографія дозволяє мені зв'язатися із навколишнім світом і побачити красу цього світу, людини, рослини, тварини і життя. Через об'єктив фотокамери ти помічаєш ті моменти із життя, на

які б не звернув уваги і пройшов, поспішаючи, як ми завжди робимо. За допомогою фотокамери ми фіксуємо моменти життя, щоб зберегти їх у спогадах, тому що наша пам'ять мінлива. Хоча фотографування і знижує нашу короткострокову пам'ять, за допомогою світлин у майбутньому ми краще і довше пам'ятаємо події.

**Діана Прокопенко,
з.о. групи №16**

Хто зображений на Вашому найулюбленішому фото?

Мені завжди подобалось фотографувати та фотографуватися самій. Тому в моєму арсеналі є дуже багато різних фото, але одне найулюбленіше – це фото, де ми удвох із сестричкою. Воно дуже яскраве, красиве, а найголовніше щире. На фото ми відпочивші та засмагли. А також багато емоцій після прогулянки Одесою. Я закликаю людей фотографуватися, тому, що таким простим методом вони можуть зафіксувати незабутні моменти життя.

**Діана Пересунько, з.о.
групи №16**

**Матеріал підготувала
Березюк Л.В., майстер
виробничого навчання**

УПЕВНЕНИЙ КРОК У

Перегорнута іще одна сторінка в житті учнів 11-ї групи. 15 лютого здобувачі освіти отримали дипломи кваліфікованого робітника «Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин».

Навчання, одногрупники, успіхи та невдачі – все залишилося позаду. Приємно згадати час, коли училися, здобували знання, перемагали, співали. Ми були одним цілим у стінах закладу та й поза ними. За проведений час разом хочеться подякувати кожному: ви особливі! Попереду у кожного своя стежина. Тому хочемо побажати: ідіть завжди за своєю мрією і не відступайте, знайдіть щастя в житті та не пропустіть його. Удачі та успіхів вам, нехай на складному, але, впевнені, дуже цікавому життєвому шляху. Усі ті знання, навички та досвід, що ви отримали в стінах училища, хай стануть міцним фундаментом для подальших звершень, а люди, які були з вами увесь цей час, надовго залишаться в серці кожного.

Бажаємо впевненості, везіння і благополуччя в усьому. Нехай обраний вами шлях буде легким, удача залишається незмінною і все задумане збудеться.

Расулова Т.М., Гонтар В.В., майстри виробничого навчання

СВІТЛЕ МАЙБУТНЄ

У кожного свій шлях. Своє покликання. Для мене – це педагогіка. Це та діяльність, де я можу передати свою любов до дітей, як би банально це не звучало. Це те, чим живу сама. Якось я прочитала слова Л. Н. Толстого, які запали мені у душу: «Якщо вчитель має тільки любов до справи, він буде хороший вчитель. Якщо вчитель має тільки любов до учня, як батько, як мати, він буде краще того вчителя, який прочитав всі книги, але не має любові ні до справи, ні до учнів. Якщо вчитель поєднає в собі любов до справи і до учнів, він - досконалий учитель».

Я була куратором здобувачів освіти групи №48, що навчалися на рівні фахового молодшого бакалавра за спеціальністю «Підприємництво, торгівля та біржова діяльність».

Нас, кураторів, часто діти називають «мамочками». І ця «мама» повинна бути суворою і доброю, вимогливою і веселою. І це допомагає створювати теплий, душевний мікроклімат у групі.

Я вважаю, що куратор є і наставником. Він не тільки дає студентам знання, а й виховує їх. Але щоб досягти результату, необхідно стати другом для кожного. Душа дитини - це як мозаїка, що складається з багатьох частинок, яку куратор повинен зібрати в одне ціле. Ми з моїми студентами тісно співпрацювали, спільно вирішували завдання, разом долали труднощі. Абсолютно впевнена - любов і довіру вихованців неможливо завоювати, тільки озброївшись сучасними методиками. Потрібна нелегка праця душі. Головне - навчитися бачити і цінувати в кожному ту неповторну індивідуальність, яка відрізняє нас усіх один від одного, зуміти забезпечити свободу самовираження його особистості і зрозуміти, що дитина - людина, що має власне уявлення про світ, свій досвід і свої почуття. Особливо, коли цій «дитині» вже майже 20 років, коли вона вже має певний життєвий досвід, коли у неї майже сформований власний

характер та є особисті погляди на життя.

Група 48 була дуже цікава, креативна, активна, де кожен мав певні амбіції та, звичайно, особливості характеру. «Малюта» - так я їх називала! Колектив сформувався зі студентів, що вже навчалися в інших групах на рівні робітничої професії. Я дуже боялась, щоб із самого початку не утворились «касти», які б завадили спільній справі - стати найкращою та найдружнішою групою в училищі. Цього не сталося і колектив в цілому дружний, кожен з вихованців - повноправний його член, до думки якого дослухаються інші.

Звичайно, успіхи студентів групи не обмежуються навчанням. Жоден конкурс, акція, виставка чи огляд не відбувався без групи 48. Особливо активно вони брали участь у благодійних справах, жодного разу не віднісшись до цього формально чи байдуже.

Щодня я відчиняла училищні двері і заходила до кабінету. І з кожним днем я все чіткіше розуміла, наскільки важкою для мене буде мить прощання з моїми улюбленими «малятами». Їх світлі, ясні, чисті очі, що оцінювали кожен мій погляд, жест, крок, вчинок, що розуміли мене без слів, залишаються у моїх спогадах - світлих, приємних, з легким сумом, спогадах.

Ось уже і випуск! Коли діти йдуть з дому, то близькі люди завжди дають якісь настанови. От і я на правах близької їм людини хочу сказати кілька слів.

А розпочати хочу зі слів вдячності. Я хочу подякувати усім колегам на всіх рівнях і у всіх кабінетах, що допомагали мені «пришвартувати» цей корабель під назвою 48 група. Без їхньої допомоги і підтримки це було б неможливим!

Хочу висловити слова вдячності батькам, бо наші діти - це віддзеркалення нас самих! І дякую вам за цих 27 унікальних, чуйних, добрих і щирих відображень!

А ще моя подяка самим моїм малятам, з якими пережили багато різних ситуацій, емоцій, почуттів: і радість, почуття гордості за досягнення, і біль, відчуття неспроможності в результаті якихось невдач, але ніколи я не відчувала почуття нудьги і порожнечі.

У моєму професійному досвіді було багато різних ситуацій, емоцій, почуттів: і радість, почуття гордості за досягнення моїх учнів, і біль, відчуття неспроможності в результаті якихось невдач, але ніколи я не відчувала почуття нудьги і порожнечі. Бували моменти, коли черговий педагогічний успіх або успіх дітей давав сили - і за спиною ніби виростали крила, хотілося творити ще, поділитися всім, що

знаєш, подарувати частинку себе. Бували хвилини, коли опускалися руки і, здавалося, що все, всі мої можливості вичерпані, але, прийшовши в групу і побачивши своїх вихованців, я розуміла, що потрібна їм, що потрібно працювати над собою і шукати нові шляхи і підходи в роботі з ними.

Я бажаю їм:

- бути відкритими до спілкування, але не балакучими;
- бути суворими, але не злими;
- я бажаю бути лагідними, але не лицемірними;
- бажаю бути успішними, але не зверхніми у своєму успіху;
- бути спокійними, але не лінивими;
- бути хоробрими, але не задиристими;
- бути скромними, але нічого не боялись;

- вміти постояти за себе, але ніколи не бити першими;

- бути вимогливими, але не прискіпливими;

- бажаю відчувати любов, але не бути самозакоханим.

І, на кінець, хочу побажати моїм малятам бути добрими та щасливими, і щоб в небі над їхніми головами співали пташки, а не літали снаряди. Моє серце і двері завжди відкриті для них. Одне до них прохання - як би далеко не були від дому, пам'ятали - він назавжди залишається у їхньому серці. Сподіваюсь, що і училище стало їх домом, куди можна завжди повернутись!.

Гавриш Н.Л., викладач

За бажанням більш детально ознайомитись із матеріалом статті за QR-кодом

ЗБЕРЕЖЕМО НАШ СКАРБ – РІДНУ МОВУ!

*Нації вмирають не від інфаркту.
Спочатку їм відбирає мову.*

Ліна Костенко

Міжнародний день рідної мови — день, який відзначають щороку 21 лютого, починаючи з 2000 року. Про «підтримку мовного та культурно-різноманіття та багатомовності» було оголошено на XXX сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО, що проходила 26 жовтня — 17 листопада 1999 року в Парижі.

Оскільки з 6 000 розмовних мов світу близько половини загрожує зникненню, ЮНЕСКО прагне підтримувати мову як ознаку культурної приналежності особи. Окрім того організація вважає, що вивчення іноземних мов та багатомовність є ключами до взаєморозуміння та взаємоповаги.

Міжнародний день рідної мови відносно молоде свято — до календарів усього світу воно ввійшло тільки у 1999 році. І в Україні воно також лише почало писати свою історію, хоча проблема української мови на українських землях існує вже кілька століть.

Історія свята, на жаль, має дуже трагічний початок. 21 лютого 1952 року в Бангладеші влада жорстоко придушила демонстрацію протесту проти урядової заборони на використання в країні бенгальської мови. Відтоді цей день у Бангладеші став днем полеглих за рідну мову.

Минуло багато років. Аж у жовтні 1999 року на XXX сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО було запроваджено Міжнародний День рідної мови як привід для роздумів та зосередження уваги на

мовному питанні. Починаючи з 21 лютого 2000 року, цей день відзначають і в Україні.

Наука, що досліджує розвиток мови, складається з ряду історико-лінгвістичних дисциплін (історична граматики, історична фонетика, історична лексикологія, історична діалектологія, історія літературної мови), кожна з яких має свій об'єкт вивчення. Однак усі вони підпорядковані спільній меті, і як окремі частини складають єдину науку — історію мови.

Соціальні функції мови надзвичайно широкі. Дехто вважає мову лише засобом порозуміння між людьми. Насправді ж цим не вичерпується її значення. У мові закодовує нація всю свою історію, багатовіковий досвід, здобутки культури, духовну самобутність.

Мова для кожного народу стає ніби другою природою, що оточує його, живе з ним всюди і завжди. Без неї, як і без сонця, повітря, рослин, людини не може існувати. Як великим нещастям обертається нищення природи, так і боляче б'є по народіві зречення рідної мови чи навіть неповага до неї, що є рівноцінним неповазі до батька й матері.

Згадаймо слова В. Сосюри: «Без мови рідної, юначе, й народу нашого нема». Рівень розвитку рідної мови є джерелом духовного розвитку народу. Тому знати, берегти і примножувати рідну мову — це обов'язок кожної людини. Народ, який не усвідомлює значення рідної мови, її ролі в розвитку особистості, не плакає її, не може розраховувати на гідне місце в суцвітті народів.

Яричук Н. В., викладач

ЩО ДЛЯ МЕНЕ РІДНА МОВА ?

*Це - матері мова. Я звуки твої Люблю,
наче очі дитини... О мова українська!...
Хто любить її, Той любить мою Україну.*

21 ЛЮТОГО ми святкуємо МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ РІДНОЇ МОВИ. Цю дату визначено на 30-ій сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО в жовтні 1999 року, яка наголосила на важливій ролі мови в розвитку освіти, культури, для консолідації суспільства, формування нації і зміцнення держави. Саме ми, молодь, повинні зберігати і шанувати мову, як це робили наші славні предки. Тож, як писав Максим Рильський: «Як парость виноградної лози плекайте мову...». Любімо свою рідну мову, бо з нею наше майбутнє і майбутнє України!

Для мене рідна мова — це мова, якою зі мною змалечку розмовляли батьки. Це — українська. Вона співуча, багата, поетична.

Рідною мовою я сказав своє перше слово: «Мама». Цією мовою мати та бабуся співали мені колискові та читали казки перед сном. Книжка, яку я сам вперше прочитав, теж була написана українською мовою. Я і досі пам'ятаю її назву — «Барвінок». Я вчив напам'ять дитячі віршки та пісеньки, створені українськими поетами спеціально для дітей. Цією мовою були написані неперевершені твори Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, Михайла Коцюбинського. Із малечку в словах рідної мови я відкрив для себе великий і чарівний світ життя.

Зараз в училищі я вдосконалюю свої навички в оволодінні рідною мовою. Звичайно, я не обмежуюся нею, мене цікавлять мови інших народів. Я вивчаю в училищі іноземну мову, і ці знання знадобляться мені в житті. Але рідна мова для мене найцінніша. Вона — неначе тепла домівка, де тобі завжди раді. Я думаю, українська мова вважається наймилозвучнішою у світі. Вона дивує й захоплює багатством словника, безмежністю форм, плинністю. Українське слово живе в піснях мого народу, чаруючи світ поетичністю, мінливістю настроїв. Воно вводить нас у чарівний світ народних вірувань, у народну творчість, вчить любити рідний край, велику Батьківщину. Українська мова могутня, глибинна. І кожне слово має свій відтінок: сум, радість, гумор, щедрість, щирість. Мова розчулює, закликає до боротьби, клекає у ненависті до зла, несправедливості, насильства.

Я думаю, що той, хто зневажливо ставиться до рідної мови, до рідного народу, не вартий уваги і поваги. І це болить нам, тим, хто любить рідну Україну, рідну мову. Мова служить нам завжди. Щирими словами ми зв'язуємося у дружбі, словами ніжними відкриваємо серце коханій людині, словами гострими і твердими, «мов криця», даємо відсіч ворогові. Не можна ходити по рідній землі, не зачаровуючись рідною мовою, не знаючи і не вивчаючи її.

Рідна мова живе зі мною всюди і завжди,

без неї, як і без сонця, повітря, води, рослин, я не можу існувати. Зречення рідної мови, неповага до неї є рівноцінним до неповаги батька й матері, це веде до найбільшої кари — духовного каліцтва. Для себе я зробив висновок, що людина, яка не цінує культуру та мову свого народу, не може бути повноцінним членом суспільства, особливо в такий непростий для країни час. Українська мова — це неоціненне духовне багатство, з яким народ живе, передаючи із покоління в покоління мудрість, славу, культуру і традиції. Наше українське слово, хоча і вмирало з голоду, і бідувало, переслідувалось і заборонялось, але вистояло і відродилось та продовжує хвилювати серця багатьох. Нашій мові потрібен саме зараз вогонь любові й духовна міць. Тож кожного українця я закликаю берегти красу й чистоту рідної мови. Нехай наповнює вона наші душі багатством і красою духовності.

Можливо, в житті я буду багато подорожувати. Мені хотілося б побачити світ, помандрувати. Але ніколи не забуду своєї рідної мови. Вона для мене одна, і я пишу нею. Своїх дітей у майбутньому я обов'язково буду навчати своєї рідної мови, щоб передати її в спадок.

Плахотник Іван, з.о. групи №24

МОВА – НАЙБІЛЬША ЦІННІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

Ми звикли називати себе й суспільство, до якого належимо, українською нацією. Ми пишаємося національною історією, творимо національну культуру, розвиваємо національну економіку. Ми маємо спільне походження, спільну культуру і найголовніше, спільну мову.

Український народ має давню історію, він витворив оригінальну й неповторну культуру, відому всьому

світові. ди звуків від твердих до найніжніших, вони мелодійні, вишукані. Тому про чистоту їх треба дбати постійно, здавна відомо, що рідне слово, виплекане народом і родом, має таємничу здатність тримати людину в повноті її історичного й духовного буття. «Мова — душа кожної національності, її святощі, її національний скарб». Від батьківського порогу рідної мови можна виходити на широкі магістралі світу. Слід шанувати в собі рідне, споконвічне, поважати всі інші мови, які дозволяють нам бути неупередженими й успішними, наша історія — це історія віковичної боротьби українського народу за своє місце під сонцем. У цих змаганнях українство мало дві зброї — шаблю і слово, адже жоден народ у Європі не пережив того, що ми, українці, у ХХ столітті! «Чужою мовою розмовляє у державі або гість, або найманець, або окупант, який нав'язує їй свою мову». Тоді, як усі давно вже знали, хто вони, ми тільки почали довідуватися. Ми тільки прокинулись, і все те, що інші вже мали, нам треба було здобувати. Французів, німців, поляків та інших знають у всьому світі, ми, мов дике плем'я, почали піднімати з темряви голову і лізти нагору, щоб нас побачили.

світові.

Однак найголовнішою є мова — його найбільша духовна цінність, його суть, основа його буття. Саме мова формує і визначає свідомість, творить людину, культуру, історію. «Найбільше і найдорожче добро в кожного народу — це його мова. Ота жива схованка людського духу, його багата скарбниця, в яку народ складає і своє давнє життя, і свої сподіванки, розум, досвід, почування». Народ без мови не існує, отже, плакаючи рідну мову, ми зберігаємо душу свого народу. Тож від нас, нинішнього покоління молодих, залежить, чи не перерветься та золота нитка, що пов'язує покоління з поколінням. Саме від нас залежить, чи не будуть замулюватися криниці рідної мови. Хай біля наших криниць звучить інше слово — ми раді гостям, ми втамуємо їхню спрагу, адже українці — народ гостинний

Та дбаймо про рідні криниці! Надзвичайна наша мова є таємницею. У ній усі тони й відтінки, усі перехо-

Знання рідної мови визначає багатство, широчінь інтелектуальних і естетичних інтересів особистості. Той, хто не знає рідної, материнської мови або цурається її, сам засуджує себе на злиденність душі, стає безбатченком. Ми пройшли тяжкий шлях приниження, нищення, і вже здавалося, що все винищено, випалено. Та на згайрищі руїн раптом проривається живе українське слово, за ним тягнуться інші — і українське слово відроджується знову.

Нинішній час ми вже не називаємо відродженням, ми перейшли цей рубіж, нині ми знаходимося в стані розвитку. Тож розвиваймо самі, розвиваймо та вдосконалюймо наше найбільше багатство — нашу мову.

Коломієць С.Г., майстер виробничого навчання

ХАЙ ЗАВЖДИ БУДЕ МИР НА НАШІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ!

Боже, до купи долоньки складаєм і просим Тебе, і дуже благаєм, і кажемо: «Боже, закінчи цю битву», До тебе несем свою щирю молитву.

Нехай в Україні мир запанує, Родина українська більше хай не сумує.

І щоб жили ми всі у любові В Донецьку, у Ялті, в Луганську, у Львові.

Жорстоке слово «війна». За всю історію існування людства на нашій планеті відбулося 15 тис. воєн, які забрали понад 3 млрд. людських життів. Мирни-

ми за весь цей час були лише 292 роки, тобто на кожну тисячу років припадало лише 50 мирних і гармонійних. Найдовша війна тривала 116 років (між Англією і Францією), а найкоротша – 38 хвилин (між Англією і Занзібаром у 1896 р.)

Останнім часом напруга в українському суспільстві досягла свого апогею і максимуму. Причина тому – страх перед війною з боку нашого північно-східного сусіда. Не хочеться вірити в те, що між братніми країнами – між Україною і Росією – виникне повномасштабна війна, хотілося б, щоб все в цих відносинах вирішилося мирним шляхом.

Таке коротке слово «мир». А яке воно актуальне і важливе. Першого січня відзначають Всесвітній день Миру. Щоб люди були щасливі, треба, щоб у цілому світі був мир. Мир у душі, мир у домівках, мир в Україні, мир у світі... Пам'ятаймо: все починається з дитинства. Як навчимося – такими й підемо в це складне життя. Не потрібно заздрити, не потрібно бути егоїстами. Будьте щирими, лагідними, щедрими на любов та добро. Тоді і поміж вами пануватиме мир, злагода, любов і дружба. Потрібно допомагати один од-

ному у важку хвилину. Вдосконалюйтеся, вчіться творити добро людям, творити добро на Землі.

Мир для людей значить дуже багато. Мир на землі для них означає можливість жити повним життям, працювати, ростити дітей - і не боятися за життя своє та своїх близьких. Тому мир - це найцінніше, що тільки може бути. Всі ми бажаємо миру. Миру на Землі, миру в Україні, миру в родині, миру в душах і серцях кожного з нас.

Глада Л.І., викладач

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

20 лютого в Україні щорічно відзначають День Героїв Небесної Сотні згідно з Указом Президента від 11 лютого 2015 року «Про вшанування подвигу учасників Революції Гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні». Перші герої революції, яку з часом назвуть «Революція Гідності» почали збиратися 21 листопада 2013 року.

Основною ідеєю народу було повернення нашої країни на шлях до вступу у Європейський Союз, але тоді ще ніхто не знав, що звичайний мітинг перетвориться на справжню революцію, яка кривавим слідом відіб'ється в Українській історії. Перші криваві розправи на майдані почалися 30 листопада. Велика кількість звичайних людей та журналістів отримала тілесні ушкодження.

Відкриття кривавого списку почалося 22 січня 2014 року. Першою жертвою був вірменин Сергій Нігоян. З того часу список жертв кривавих розправ на Майдані збільшувався. Гинули звичайні люди, які прийшли відстояти свої права та своє майбутнє. До цього списку потрапило чимало людей від студентів до пенсіонерів. З часом список загиблих, до якого ввійшло 107 людей, почали називати «Небесною Сотнею». Усіх людей цього списку було нагороджено званням Героя України посмертно. 107 героїв та патріотів, які любили свою країну та віддали своє життя за неї. Усі ці люди стали головним символом Революції Гідності.

20 лютого – один із тих днів, завдяки чому ми згадуємо, що ми, українці, сильний та вільний народ. Він нагадує нам про те, що потрібно пишатись тим, що ми є представниками такої сильної нації з величезною історією, яку не можна забувати.

На уроках Захисту України в здобувачів освіти викладачі намагаються виховувати любов до Вітчизни, відданість їй, прагнення служити її інтересам та готовність до самопожертви під час її захисту.

Тимошенко Є.С., викладач

НЕ МОЖЛИВО ПЕРЕМОГТИ ОЗБРОЄНИЙ НАРОД

Відповідно до Закону України «Про основні національного спротиву» у нашій державі розпочате розгортання сил територіальної оборони.

У Вінницькій області буде сформовано бригаду та сім батальйонів територіальної оборони, які будуть входити до структури Сухопутних військ Збройних сил України.

Чому це важливо? Тому що стосується кожного. Ми з вами – захисники рідної домівки. 30 років пролетіло, і для більшості нічого не змінилось: ні у побуті, ні у свідомості, тому маємо ситуацію, коли 100-тисячне вороже військо біля кордонів Батьківщини, а окремі тільки розпочинають процес підготовки до її захисту.

Мені, як викладачу навчального предмету «Захист України», керівнику секції стрільби «Я захисник! Стріляю влучно!», здобувачі освіти ставлять непрості питання. Відповідаю відверто, ділюся досвідом військової служби, навчаю поведженню зі зброєю, але найголовніше: не обманюю та не сію паніки. У нас не військовий інститут, але якраз з професійно-технічних навчальних закладів в першу чергу молоді люди вступають на контрактну службу.

Сьогодні ми маємо законні підстави захистити свій дім у лавах територіальної оборони. Поруч кордон з Молдовою, де з 1992 року знаходиться 8-тисячне угруповання військ Російської федерації, яке підтримує існування невизнаної більшістю Світу, самопроголошеної Придністровської молдавської

республіки.

Наша козака сотня Гетьмана В. Муляви Українського козацтва не втрачає часу. Вишколи, навчальні стрільби, участь у змаганнях, загартування волі.

Частина хлопців сьогодні проходить постановку на військовий облік та ставлять питання, де краще служити, у яких підрозділах Збройних сил України.

У багатьох сім'ях наших здобувачів освіти є учасники АТО, ООС, військовослужбовці, які сьогодні на сторожі наших кордонів.

Найголовніше – це знайти своє місце у рядах захисників тому, що за нас цього ніхто не зробить.

Слава Україні! Героям слава! Захистимо свій дім! Захистимо Україну.

Олександр Фенев, військовий керівник

Нині на календарі – 22 січня - День Соборності України й чергова річниця підписання історичного документу про єднання українських земель. «Віднині воєдино зливаються століттями відірвані одна від одної частини єдиної України, Західноукраїнська Народна Республіка... і Наддніпрянська Велика Україна.. Віднині є єдина незалежна Українська Народна Республіка... Такими словами 22 січня 1919 року у Києві був проголошений Акт Злуки, що став продовженням історичної традиції боротьби українського народу за незалежність та утворення власної держави.

Єднатися, підтримувати, допомагати, розумітися – це природний стан

людини. І тільки від нас залежить, чи вміємо ми бути разом для того, щоб будувати спільне краще майбутнє і в часи труднощів, і у часи радості. Але для нас, українців, чомусь особливо актуальним це стає лише у час потрясіння-випробувань. Адже нині ми знов захищаємо і відстоюємо право бути соборною і незалежною державою, прагнення справедливого миру, благополуччя і добра для України. Змушені знов відстоювати своє бажання будувати європейську вільну державу.

22 січня - День Соборності України – це привід нагадати про єдність і неподільність українських земель, про те, що окуповані Крим, Донеччина та Луганщина – це Україна.

22 січня - День Соборності України - це привід нагадати, що держава – це

МОЯ СОБОРНА УКРАЇНА

не лише територія, а й люди, які в ній живуть. А сила, і могутність держави визначається не тільки за матеріальними показниками, а й за людськими стосунками, які люди будують одне з одним.

22 січня - День Соборності України - це гордість за кожен шматочок землі, що називається Україною.

За що я люблю Україну?

Люблю за пахучі сади, широкі лани, за наш мужній народ, за любов до волі. За те, що наша земля народжує таких героїв, які сьогодні боронять нашу свободу і незалежність.

Кучер Вячеслав

А я з гордістю можу сказати, що Україна – мій рідний дім. І як в кожному домі щось може потребувати впорядкування, як і в кожній родині можуть бути незгоди. Але ж ми українці. Ми завжди вмiли згуртуватись і за себе постояти. За це я і люблю Україну.

Покришка Дмитро

Коли любиш, важко відповісти, за що. Але.... Я люблю Україну за те, що в нашій

країні найкращі люди, найкрасивіша природа і найсмачніші українські страви.

Брикова Діана

Люблю Україну за гостинність та відпочинок у Карпатах, за тепле сонечко, за те, що тут я народилась. Не знаю, чи думали ви, що буде, коли покинете Україну? Я думала і не раз... Не хочу. На цій землі моє коріння.

Пилипчук Ольга

Я в захваті від гармонії нашої природи. Тут тобі і степи, і квітучі поля, глибокі моря і джерельна вода. Маємо гори до хмар і низовини. Нам залишається берегти і любити те, що маємо, щоб передати своїм дітям і внукам.

Кондратюк Дар'я

День Соборності – історична подія 22 січня 1919 року, що змушує нас жити не лише спогадами про славу минуле, а й засвоювати уроки, бути мудрішими й сильнішими. Дуже хочеться вірити, що завтра, перегорнувши календар на наступну дату, ми залишимося єдиними в думках і діях. Бо ми і є Україна!

Бережок С.М., викладач

ЗНАЙОМСТВО З ПРОФЕСІЄЮ

Обираючи професію, ми не завжди до кінця розуміємо її специфіку. Іноді досить поверхнево підходимо до вибору, а потім усвідомлюємо, що помилились, обрали не те... Проте це не в нашому випадку....

Ми любимо свою професію і тому люб'язно погодилися на пропозицію викладача Грибик Т.А. (у рамках вивчення предмета «Основи лідерства») відвідати манікюрний салон VONA NAILS та познакомиться з особливостями

роботи адміністратора.

Як і належить, нас привітно та гостинно зустріла «головна людина» салону – Інна Дудник. Вона розповіла, як повинна бути організована робота адміністратором, якими рисами та чеснотами має володіти така людина, як вона має взаємодіяти зі співробітниками й клієнтами і чому має бути лідером на робочому місці.

Нам приємно було слухати пані Інну, адже таке шанобливе став-

лення до клієнтів, формування колективу професіоналів, щира посмішка і тепла зустріч не могли залишити нас байдужими. Звісно, в такій роботі не буває все ідеально, але ми на прикладі побачили, яким адміністратором необхідно бути, щоб не допустити конфліктів, непорозумінь, претензій. Цей досвід показав нам, як багато ще потрібно вчитись, щоб бути справжнім майстром своєї справи.

Кучеренко Каріна, з.о. групи №26

ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ КОМП'ЮТЕРНИКА

Перший електронний комп'ютер під назвою ENIAC був запущений у США 15 лютого 1946 року. Цей день став професійним святом комп'ютерників. В Україні Всесвітній день комп'ютера почали відзначати у 2009 році. Сьогодні комп'ютерні технології розвинулись настільки, що вже важко уявити собі життя без них. На базі комп'ютерних технологій з'явилося багато професій і спеціалізацій, це не тільки розробники і аналітики комп'ютерних систем та програмісти, а й оператори комп'ютерних пристроїв, спеціалісти автоматизованих систем керування, баз даних, адміністратори серверів. Значна кількість професій передбачає досконале знання комп'ютерної техніки та умінням використовувати інформаційні технології.

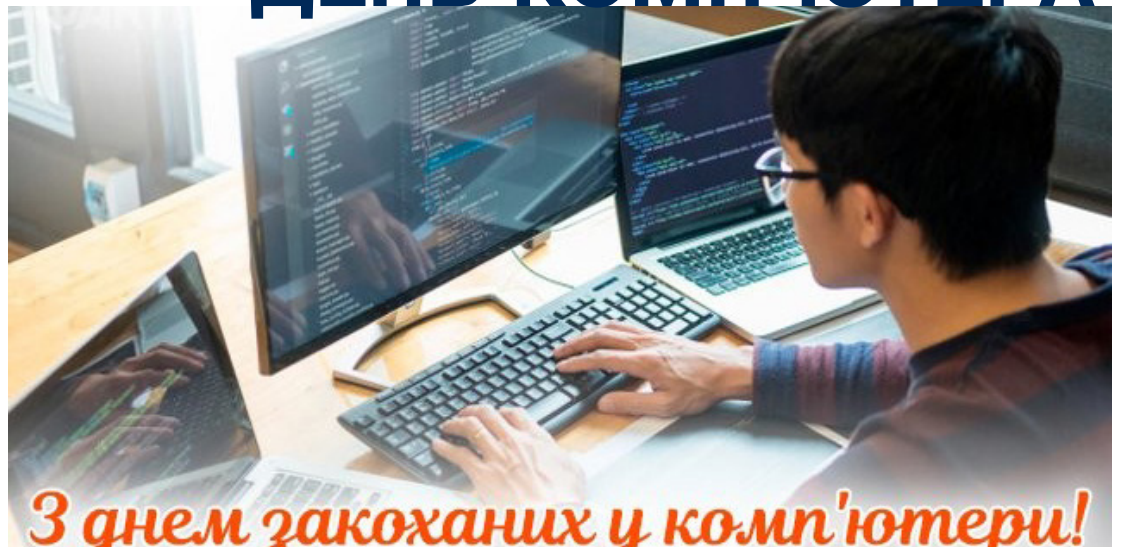
Україну визнано найкращою країною для експорту ІТ-послуг у Східній Європі.

Зросла популярність ІТ-спеціальностей серед українських абітурієнтів.

17 січня 2022 року Україна та НАТО підписали оновлений Меморандум про погодження щодо продовження спільної роботи над проектами у галузі розвитку комунікаційних технологій. «За цією оновленою угодою ми поглибимо нашу співпрацю з Україною, щоб підтримати їх у модернізації інформаційних технологій та комунікаційних послуг, а також визначити сфери, де може знадобитися надання тренування для персоналу. Наші експерти готові до продовження цього критично важливого партнерства», - сказав генеральний менеджер агентства NCI Людвіг Декампс. Передбачається постачання в Україну захищеного комунікаційного обладнання та співпраця з аерокосмічною безпекою (RASP). Системи захищеного зв'язку та електронних комунікацій дозволяють підрозділам НАТО та України працювати в захищеній мережі.

Стець Ірина Іванівна, викладач

ДЕНЬ КОМП'ЮТЕРА

З анєм закоханих у комп'ютери!

Щорічно 15 лютого увесь світ відзначає День комп'ютера – електронно-обчислювальної машини, без якої неможливо уявити життя сучасної людини.

Ми живемо у період нескінченного технологічного і наукового розвитку. Комп'ютер займає особливе місце у нашому житті. Це один із найкорисніших винаходів людства, яким ми користуємось щодня. Але як і будь-який винахід, він має як недоліки, так і переваги.

Комп'ютери полегшують наше життя. У кожному сучасному офісі є комп'ютери, які допомагають людям працювати більш ефективно. Студенти та учні використовують комп'ютери для навчання. Наприклад, можна знайти будь-яку інформацію в Інтернеті. По-друге, комп'ютер – це інструмент для розваги та спілкування. За допомогою Інтернету люди з різних куточків світу можуть легко спілкуватися, розвиваючи міжнародні відносини. Коли нам нудно, ми можемо грати в онлайн-ігри з іншими або дивитися фільм за допомогою комп'ютера.

З іншого боку, проводячи багато часу за комп'ютером, ми можемо зашкодити своєму здоров'ю. Це також заважає нам ходити та насолоджуватися своїми хобі. Можливо, комп'ютери іноді роблять наше життя занадто легким. Вирішуючи всі проблеми, вони значно спрощують життя. Вони абсолютно необхідні в сучасному світі, що розвивається.

Підводячи підсумок, комп'ютери – це чудово. Без них життя було б нудним. Однак ми повинні обмежити кількість часу, який ми витрачаємо на їх використання, щоб уникнути неприємностей.

Кандицький А.В., викладач спецдисциплін

ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ РАДІО

Саме слово, вперше і до сьогоднішнього дня, залишається головним аргументом і для нашого спілкування, і для нашого взаєморозуміння, для розради і підбадьорення, для вираження наших почуттів та емоцій, в кінцевому підсумку навіть для життя і смерті.

13 лютого 2021 року ми відзначаємо Всесвітній День Радіо. Цього року Всесвітній День Радіо відзначають удесяте з дня встановлення свята. У 2011 році ЮНЕСКО (Організація в рамках ООН, що займається питаннями освіти, науки та культури) на своїй 36-й конференції заснувала це свято, підтримавши пропозицію, висунуту представником Королівства Іспанії. Причина, з якої цей день було встановлено як Всесвітній День Радіо, полягає в тому, що саме цього дня – 13 лютого 1946 року – було створено Радіо Організації Об'єднаних Націй.

Радіо дає змогу чути людину, котра

говорить у мікрофон за сотні кілометрів від нас. Самі по собі звуки не здатні долати такі відстані. Вони перетворюються на радіохвилі, які поширюються через повітря. Потрапляючи до нашого приймача, вони знову перетворюються на звичайні звуки.

Важливість і значення радіо як засобу для зміцнення і розвитку міжнародного співробітництва, активного сприяння щодо вільного доступу до інформації, особливо в епоху цифрових технологій – найактуальніша тема для всього суспільства. Радіо є засібом комунікації з найширшою аудиторією в світі. Воно є загальноновизнаним способом зв'язку, що володіє великими можливостями і вимагає малих витрат. Радіо дозволяє сягнути найбільш віддалених громад і найбільш вразливих груп населення: безграмотних людей та інвалідів, найбільш вразливого населення, жінок і молоді, даючи їм можливість взяти участь у громадських дискусіях не-

залежно від рівня освіти. Більш того, радіо відіграє визначну роль в надзвичайних ситуаціях, полегшуючи надання допомоги при стихійних лихах.

Нині радіо використовують для різноманітних потреб. Бригади «швидкої допомоги», поліцейських, пожежних машин і таксистів користуються двоканальним радіозв'язком. Мобільні телефони теж мають радіозв'язок із головною телефонною станцією. На кораблях і літаках радіо необхідне для зв'язку та навігації. Зрештою, телебачення використовує радіохвилі для передавання зображення і звуку. Радіо не померло навіть з появою інтернету, оскільки з'явилася

можливість слухати його онлайн без усяких приймачів. В Україні близько 73% радіослухачів воліють слухати радіо в автомобілі.

Радіо об'єднує журналістів, редакторів, видавців, операторів, звукорежисерів, монтажників тощо – всіх тих, чия сумлінна праця забезпечує одне з основних прав людини і громадянина – право на публічну інформацію. Від їхньої щоденної праці залежить поінформованість і свідомість українського суспільства, завдяки новинним випускам та оглядам ми дізнаємося про події у світі, відчуваючи себе причетними до глобальних змін.

Бондарчук М.В., викладач

ДОБРО ПОВЕРТАЄТЬСЯ ДОБРОМ!

Доброта – це відчуття, яке можна висловити як словами, так і вчинками. Іноді маленька, незначна річ може покращити ставлення до вас. Про це варто пам'ятати, особливо в наш час. Допомогти сусідові, поступитися місцем у транспорті, пропустити людину у черзі або просто посміхаючись, ви можете відчутти себе хорошою людиною.

Ми любимо новини про хороші вчинки людей, тому що це заохочує нас до того, що життя та люди можуть бути добрими. Більшість із нас також любить допомагати та підтримувати важливі для нас цілі. Однак іноді ми забуваємо, що нам не потрібні великі, ефектні ініціативи, щоб допомогти комусь. Маленькими кроками ми можемо зробити багато добра – потрібно лише захотіти.

Ми впливаємо на чистоту навколишнього середовища, не тільки не засмічуючи, а й прибираючи. Ми також можемо організувати прибирання та заохотити людей діяти разом. І будемо позитивно здивовані реакцією на таку ініціативу, тому що такими заходами ми можемо внести великі зміни. Якщо батьки час від часу заохочуватимуть дитину відокремлювати ті іграшки, які більше не потрібні та непошкоджені, замість того, щоб лежати в підвалі, адже вони можуть стати в нагоді в дитячому садку або дитячому будинку. Комусь вони можуть бути дуже цікавими, і дитина отримає справжній урок співпереживання та допомоги іншим.

Робити добрі справи нескладно. Потрібно тільки твоє бажання і трішки часу!

Шафорост Т.М., викладач

ХОЧЕШ БУТИ ЩАСЛИВИМ – БУДЬ!

Що таке щастя, кожен розуміє по-своєму.

Для когось щастя – це мати добре облаштовану квартиру з меблями, новий автомобіль, дорогий телефон, та гаманець. Можливо, це і є якась частинка щастя.

Для мене щастя – це родина, здоров'я, робити те, що мені подобається, друзі, любов. Пояснити, що для мене щастя важко, адже багато речей та справ роблять мене щасливою. Я люблю проводити час з рідними, ходити по магазинах, подорожувати, дізнаватися щось нове. Якщо мої близькі не будуть хворіти, я буду дуже щаслива.

Для мене щастя – це моє життя. Я намагаюся насолоджуватися кожним моментом.

Для мене щастя – коли є підтримка і мене можуть вислухати. Особливо у моєму віці буде важко без поради когось досвідченішого. Але проблема в тому що, з усіх боків оточує нас глуха байдужість.

Тому так важливо, коли тебе можуть спокійно вислухати, зрозуміти, дати пораду. Це може бути друг, або вчитель, батьки, навіть якась незнайома людина, яка не байдужа. Зараз, на жаль, такі люди є винятком.

Я сподіваюся, що з часом люди навчатимуться вислуховувати один одного та підтримувати.

Через плутанину у людей виникають конфлікти, навіть трагічні наслідки. Чому ж не зупинитися на мить, не вислухати співбесідника, а головне, не зуміти його зрозуміти? Адже це так просто! І тоді, на мою думку, у світі буде менше злості, розчарувань та непорозумінь.

Люди будуть щасливими, спокійними, урівноваженими, адже кожен з нас буде в змозі дати пораду, допомогти близьким або навіть незнайомим людям. Тоді, мабуть, люди зрозуміють, що жити у згоді, без чвар, без якихось розбірок, без катастроф та війн – це і є головне, це і є справжнє щастя. Адже мирне небо над головою, мир у душі – це все, про що може мріяти кожна людина, яка знає ціну усьому, що відбувається зараз у світі.

Сімейні посиденьки чи прогулянки з друзями роблять мене щасливою. Іноді ми відчуваємо щастя, коли бачимо неймовірні пейзажі та красиві будівлі. Навіть розмова з мамою, може зробити мене щасливою. У мене є сім'я яка завжди мене підтримає, допоможе, порадить. Близькі люди, які ніколи від мене не відвернуться. Я впевнено можу сказати, що я щаслива!

Зроби крок на зустріч своєму щастю – адже це так просто!

Дмитрук Ліза, з.о. групи №12

ЧИ ЗНАЄ ХТОСЬ, ЩО ТАКЕ ЛЮБОВ?

Кохання... Воно для кожного своє, воно настільки різне й щоразу неповторне, що йому не можна дати чіткого визначення... Кохання – це те, що допомагає; це те, що змушує страждати; це те, що дарує неповторне й ні з чим не порівнянне щастя... І часто не можна сказати, що це за щастя, від чого, чому й звідки воно узялося.

Цікаво, а що ж таке кохання для учнів нашого навчального закладу?

Кохання – це ніжне сильне світле почуття, яке може бути у кожної людини. Воно допомагає вижити у будь-яких ситуаціях.

Паламарчук Є., з.о. групи №26

Для мене кохання – це рішення, яке людина приймає один раз і на все життя. Рішення бути завжди поруч, підтримувати, піклуватися... Кохання – це взаєморозуміння та повага.

Сергєєва Ю., з.о. групи №26

Кохання для мене – це не просто почуття, це щось більше. Знайшовши ту саму людину, ти отримуєш найцінніший скарб, який не зрівняється ні з якими багатствами планети.

Фурман Т., з.о. групи №26

Кохання – це джерело натхнення, радості, енергії, стимул жити, творити та удосконалюватися. Це відчуття захоплення та щастя! Це бажання зробити кохану людину щасливою, робити приємні сюрпризи і просто бути поруч.

Мазай Д., з.о. групи №26

Це бажання довірити всі таємниці, бути поруч, оточувати турботою.

Кислий М., з.о. групи №4

Кохання – це коли ти впевнена, що з цією людиною ти будеш у безпеці. Це та людина, з якою ти хочеш створити сім'ю. Справжнє кохання – це відчуття легкості, разом з тим – це ілюзія!

Солодка М., з.о. групи №26

Любов – це неймовірне та незрозуміле відчуття, яке важко описати словами.

Костюк І., з.о. групи №4

Що таке кохання? Подейкують, що це найвищий рівень почуттів, деякі кажуть, що це просто хімічні реакції, але як би це не описували, кожному хочеться відчуття це.

Гуменюк А., з.о. групи №4

Кохання – це те, що може змінити людину, примусити її діяти, а також це підтримка в скрутній ситуації.

Надкернична С., з.о. групи №16

Любов – така штука, яка дає сили, коли вам погано, коли далеко від рідних людей, наприклад, коли ти на війні. Тому кохайте, любіть і пам'ятайте, що вас теж люблять!!!

Гуцько А., з.о. групи №13

Любов окрилює, дає надію, мотивацію, силу, гарний настрій, блаженство та гармонію.

Нікуліна Д., з.о. групи №16

Кохання, для мене, – це набір біохімічних реакцій, які відбуваються у людини, коли вона взаємодіє з іншою людиною, що викликає почуття прив'язаності.

Бондарев А., з.о. групи №13

Кохання... Воно для кожного своє, воно настільки різне й щоразу неповторне, що йому не можна дати чіткого визначення... Кохання – це те, що допомагає; це те, що змушує страждати; це те, що дарує неповторне й ні з чим незрівнянне щастя... І часто не можна сказати, що це за щастя, від чого, чому й звідки воно узялося.

Геркалюк Г.В., викладач

ЩАСТЯ – ЦЕ УСМІШКА МАЛЕНЬКОЇ ДИТИНИ, ЗДОРОВІ БАТЬКИ, ВІРНІ Й НАДІЙНІ ДРУЗИ, МИРНЕ НЕБО НАД ГОЛОВОЮ

Що таке щастя кожний розуміє по-своєму. Адже кожен з нас – індивідуальність, що має власні інтереси та уподобання.

Одні люди вважають, що щастя – це мати вірних, незрадливих друзів, здатних у будь-яку хвилину прийти до тебе на допомогу. Коли в дім приходить біда, вони можуть розраховувати на друга, який допоможе порадою, запропонує реальну допомогу.

Інші вважають, що щастя – це здоров'я. Не маючи його, людина відчуває себе руїною. Як відомо, здоров'я неможливо купити за гроші. Скільки людей страждає

від того, що відчують себе дуже хворими, адже людський організм зроблений не з заліза. Щастя – це мати здорових, люблячих батьків, які в похилому віці можуть продовжувати жити здоровим повноцінним життям. Щастя – це коли їх діти не бачать, як страждають батьки в старості від різних хвороб. Але яке все ж таки щастя, що вони є.

Деякі люди вважають, що щастя – коли тебе розуміють. У вік прискорень, коли усі навкруги поспішають, не помічаючи нічого навколо, не залишається часу, щоб прислухатися до голосу інших людей, коли з усіх боків оточує нас глуха байдужість.

Якщо подивитися на маленьку дитину, коли вона посміхається, можна сміливо сказати, що вона щаслива. Це безтурботний час, коли вона пізнає світ за допомогою батьків. Вона щаслива вже просто тим, що живе.

Посмішка – як візитна картка, знак якості в ставленні однієї людини до іншої, індикатор відкритості, готовності до спілкування. Давно помічено, що приємна, добра людина й посміхається відкрито, широко. Тому я вважаю, що найщиріша посмішка – це щира посмішка малюка. Дитинство – найкраща пора в кожній людині, спогади про яку ми пронесемо через

усе своє життя. І так важливо, щоб ці згадки були приємними і щасливими, сповненими маминою ласки, батьківської турботи, яскравих посмішок і сонячного тепла.

І ще хочу додати від себе: ніякого щастя не буде без мирного неба над головою. Бо тільки в мирній державі накопичуються її багатства, розвивається культура, зберігаються духовні цінності. Тільки в державі, де панує мир, спокій, злагода, зміцнюється економіка, зростає добробут людей, з молодого покоління формуються справжні громадяни незалежної держави.

Ісайкіна М.В., майстер виробничого навчання

«РІЗДВЯНИЙ МАРАФОН 2022» АБО «ГРОШІ – МІДЬ, ОДЯГ – ТЛІН, А ЗДОРОВ'Я – НАЙДОРОЖЧЕ!»

Гармонія духу і тіла, чудове здоров'я, надзвичайна сила завжди були у центрі уваги. У всі часи люди прагнули до цього, водночас запитуючи себе, чи можна зберегти, примножити і навіть повернути здоров'я – неоціненний подарунок життя. Це питання завжди було актуаль-

ним для людини, бо міцне здоров'я – основа життя; воно відкриває можливості для усіх звершень і досягнень. Не дарма народне прислів'я стверджує: «Гроші – мідь, одяг – тлін, а здоров'я – найдорожче».

Пропагуючи здоровий спосіб життя, викладачі кафедри фізичного виховання систематично проводять різноманітні спортивні заходи як для учнівського, так і для педагогічного колективів. Так, під час зимових канікул відбулись змагання під назвою «Різдвяний марафон 2022», у якому взяли участь майстри виробничого навчання та викладачі і навіть представники адміністрації училища.

Усі, хто виявив бажання взяти участь у спортивному заході, мали змогу перевірити свої навички та здібності у таких видах спорту, як настільний теніс, бадмінтон, шахи, дартс та волейбол.

Особливий інтерес викликала товариська зустріч із

волейболу, яка не зважаючи на щільний графік роботи педагогічного колективу, традиційно зібрала у стінах спортивної зали любителів активного відпочинку.

Кафедра фізичного виховання оголошує щире подяку за активну участь у змаганнях та пропаганду здорового способу життя таким викладачам та майстрам виробничого навчання: Чорбі Т.О., Бурі О.М., Тимошенку Є.С., Домінову М.А., Гнатюк О.М., Фармагею В.Г., Кермашу В.С., заступникам директора Білій Л.О та Вороноюку М.О. та іншим колегам, які вболівали та спостерігали за змаганнями.

Ми завжди повинні пам'ятати, що лише сама людина – творець свого здоров'я, за яке треба боротися. Тому закликаємо кожного вести активний спосіб життя, гартуватися, займатися фізкультурою і спортом, словом, домагатися розумними шляхами справжньої гармонії духу і тіла

Петелько О.К., викладач

СПАРТАКІАДА ВМВПУ- БАСКЕТБОЛ «3x3»

Майже одразу після зимових канікул у нашій спортивній залі відновились змагання в рамках Спартакіади ВМВПУ. На майданчик вийшли юнаки першого курсу, щоб позмагатись у такому виді спорту, як стрітбол або баскетбол «3x3». Цей різновид баскетболу досить швидко набрав неабиякої популярності в нашій країні. Відміна від традиційного баскетболу в тому, що гра проводиться лише на один кошик і в командах по три гравці. Ігри у стрітболі дуже динамічні, результативні і короткочасні.

Взагалі баскетбол – це дуже динамічна і жорстка гра. Щоб бути цінним гравцем

для своєї команди, треба багато тренуватися, бути витривалим і спритним. Баскетбол розвиває координацію рухів і влучність, вчить швидко орієнтуватися і приймати рішення. Треба постійно контролювати ситуацію на майданчику, щоб вчасно дати точний пас, відвести м'яч в іншу зону, зробити вирішальний кидок.

У першості взяли участь всього шість команд. Гарну гру показали усі команди, але особливими стали лише три з них. І місце – посіли учні 10 навчальної групи, кращий гравець Петелько Дмитро. ІІ місце – вибороли учні 18 групи, кращий гравець Петрук Владислав. Ну і ІІІ місце заслужено посіли учні 45 навчальної групи, гарну гру продемонстрував Крач-

ковський Дмитро. Змагання виявилися дуже цікавими і пройшли у напруженій боротьбі, що в кінцевому рахунку вплинуло на підсумковий результат. Команди-

призери були нагородженні грамотами. Ми щиро вітаємо переможців.

Так тримати!

Петелько В.В., викладач

ПРО ОДИН ІЗ НАЙПОПУЛЯРНІШИХ СПОРТИВНИХ ГУРТКІВ

У нашому навчальному закладі є чимало гуртків. Один із найпопулярніших – це волейбольний.

У волейболі не треба бігати по всьому полю, гра не потребує великих фізичних зусиль, проте під час гри задіяні всі групи м'язів людини. Це дозволяє мені підтримувати себе у відмінній фізичній формі. У першу чергу ми тренуємо руки, які постійно знаходяться в напрузі. Ноги у волейболі відіграють теж важливу роль, оскільки стрибати потрібно часто й досить високо.

Гурток працює двічі на тиждень, але нашим фанатам волейболу цього мало, і ми завжди раді прийти до спортивної зали навіть у вихідні дні. Кожне наше тренування сповнене посмішок та гарного настрою, команда завжди приймає всіх охочих та новачків.

Вже багато років очолює гурток керівник фізичного виховання Петелько Володимир Васильович. Мудра та розумна людина, кращий тренер та наставник.

Граючи у волейбол, вчишся бути членом команди, працювати на загальний результат. Тут починаєш по-справжньому розуміти, що таке командний дух і почуття лідера. Мало добре грати, треба бути відповідальним і надійним, щоб не підвести свою команду і тренера. Зараз на рахунку нашої волейбольної команди вже кілька перемог в обласних змаганнях. Два місяці тому ми навіть вийшли до фіналу обласної Спартакіади ПТНЗ. Залюбки рекомендую всім охочим та новачкам наш гурток із волейболу.

Хоца Яна, з.о. групи № 29

МОЄ ЗАХОПЛЕННЯ

Ви замислювалися коли-небудь над тим, наскільки важливим є спорт у житті людини?

Кожна людина бачить це по-різному. Декого не цікавить спорт, дехто до нього байдужий. Але є категорія людей, що бачать сенс у спорті та їх, на щастя, більше. Причому кожен з них по-різному ставиться до спорту: хтось любить спостерігати, хтось просто не дуже серйозно займається яким-небудь видом спорту. Але є люди, для яких спорт – це сенс життя.

Спорт виховує більшу стійкість до негативних факторів життя. Спорт – це маса позитивних емоцій.

Роль спорту в житті людини є найголовнішим атрибутом в способі життя людей, які стежать за здоров'ям і хочуть зберегти свою красу та привабливість тіла на довгі роки. Займаючись спортом, Ви не тільки отримаєте струнку та красиву фігуру, але й добре здоров'я. Я вважаю, що спортом займатися необхідно кожній людині. Спорт зміцнює здоров'я, розвиває фізичні дані. Недарма кажуть: «У здоровому тілі – здоровий дух!».

У групі № 35 є здобувачі освіти, для яких спорт є великою частиною їхнього життя. Так під час виховної години на тему «Спорт в моєму житті» Андреев Владислав поділився своїми здобутками: «Займаюся важкою атлетикою у Миській дитячо-юнацькій спортивній школі №5 Вінницької міської ради. Виступав у другому чемпіонаті Вінниці та займав призові місця, в грудні, виступав у показових виступах до дня Водохреща. Заняття спортом мене стимулює, тому що це загартовує дух, дає сили. Важка атлетика розвиває характер, мотивує здобувати нові цілі і досягти кращих

результатів».

Валуйко Віктор, товариш по життю і однодумець по спорту, підтримує і продовжує розповідь: «Займаюся важкою атлетикою у Миській дитячо-юнацькій спортивній школі № 5 Вінницької міської ради, цей вид спорту мені дуже подобається. Виступав у чемпіонатах м. Вінниці та займав призові місця. Важка атлетика мені подобається тим, що ти намагаєшся підняти якомога більшу вагу. У мене є великий стимул займатися цим видом спорту, тому що він загартовує дух і розвиває сили. Брав участь у виступах до дня Водохреща».

У цілому здобувачі освіти групи № 35 із задоволенням слухали своїх одногрупників. Є надія, що хтось із них теж захопиться спортом і він стане для них сенсом життя.

Тетяна Расулова, майстер в/н

«МИРНЕ НЕБО» - НЕ ПРОСТО КРАСИВІ СЛОВА

**Мир на землі — це затишок і тиша,
Це сміх дитячий і душі політ,
Коли поет чарівні вірші пише
Про незвичайний, дивовижний світ.**

Ще декілька років тому для нас мир був повсякденною реальністю. А сьогодні на долю нашої країни та народу випало важке випробування, адже ведеться неоголошена війна на Сході України. Але в той же час ми усвідомлюємо, що в нас є сильна українська армія, воїни, які мужньо боронять кордони нашої держави, стоять на варті хоробрі захисники.

І найвищу цінність миру, який є запорукою щасливого життя, сьогодні відчула кожна українська родина. Мир не означає програти війну, мир – це щоденна праця кожного громадянина задля вдосконалення, розвитку і спокою в країні.

Вже більше семи років Україна мусить захищати територіальну цілісність на сході нашої держави. Щодня, в тяжких умовах стримують агресора

та оберігають рідну землю ціною власного життя та здоров'я наші захисники. Тисячі воїнів проявляють героїзм та мужність, щоб «мирне небо» не було просто мрією. Хочу від всіх нас висловити слова подяки українським захисникам. Ми вдячні їм за мужність, силу, витривалість, патріотизм. За те, що ціною власного здоров'я та життя боронять кордони України та захищають її інтереси; впевнено тримають позиції та відбивають напади ворогів, щоб ми могли жити в затишних оселях та працювати. Роблять все можливе, щоб ми мали можливість жити в мирній, заможній, вільній і по-справжньому європейській країні.

Ми дякуємо їм за те, що вони захищають нас, наших рідних та близьких, нашу рідну Україну, її цілісність та недоторканість, її гідність.

Дають нам надію, що настануть кращі часи для нашої неньки України.

Захарчук Л.М., майстер в/н

СВЯТКУВАННЯ СТАРОГО НОВОГО РОКУ

Внаслідок розбіжності, яка існує між Григоріанським світським та Юліанським церковним православним календарем, українці святкують Новий рік двічі на рік: офіційне святкування Нового року припадає на 1 січня, а 14 січня, яке залишилося в народній традиції важливою складовою прадавнього календарного обрядового циклу українців, сьогодні носить назву Старого Нового року.

У місті Жмеринка, де я народився, святкування розпочиналося так:

«13 січня з самого ранку вся родина готувалася до Щедрої вечері. Всі члени сім'ї чоловічої статі займалися генеральним прибиранням оселі та прилеглої території, поралися по господарству. Господина на кухні виконувала роль шеф-кухаря, її вказівки виконували всі члени сім'ї, які на той час не були задіяні у виконанні іншої роботи. Розпочиналася вечеря з молитви та куштування Щедрої куті, тому що саме ця страва увібрала в себе всю символіку та щедрість української душі. Також не можна було покидати святковий стіл, не дочекавшись першого щедрувальника. Якщо до закінчення вечері щедрувальники не завітали до оселі, роль щедрувальника виконували наймолодші члени сім'ї чоловічого роду. Після цього щедрувальники збирались у дружні гурти та ходили щедрувати, не оминаючи жодної хати. Кожна родина рада була приймати у себе всіх щедрувальників, тому що з давніх-давен існувало повір'я: чим більше щедрувальників, тим більше здоров'я, радості й добра завітає до кожного члена родини. А вже після опівночі 14 січня щедрувальники брали пшеницю та інші злаки та ходили засівати. Особливо цінними

були старовинні щедрівки та засівалки. Саме тому у кожному колективі був свій репертуар, який поповнювався завдяки спілкуванню молоді зі старшим поколінням, яке виросло у різних регіонах України».

У Шаргодському та Томашпільському районах, звідки родом мої батьки, святкування Старого Нового року відбувалося трішки інакше: до всіх вище вказаних традицій також додавались вшанування свята Маланки, яке припадало на 13 січня. У вечері відбувалося дійство, яке можна прирівняти до переїзного театру з елементами гумору та самоіронії, яке притаманне усім українцям. Водили Маланку та козу. Гурт, який бажав взяти участь у цьому старовинному ритуалі, переодягався. Роль Маланки виконував нежонатий парубок, козу, зазвичай, доручали веселій та харизматичній людині, також в дійстві брали участь перевдягнуті у ролі kota та циган. Однією з головних ролей був Василь-захисник Маланки. Роль Василя могла виконувати дівчина, перевдягнена у парубка. Окрім символіки, яка передавалася із покоління в покоління, гурт мав на меті розвеселити та випросити для себе у торбу (мішок) якнайбільше смаколиків та грошей, натомість безперервно бажаючи всіх благ кожному члену родини.

Формагей В.Г., майстер виробничого навчання

НАШЕ НАВЧАННЯ У СТИНАХ ДПТНЗ

Працюючи в нашому навчальному закладі, я неодноразово зустрічала та викладала в дуже талановитих учнів. Але їхня сором'язливість та вихованість заважають їм говорити про себе. Тому моя стаття про одного з таких талантів.

Першого вересня у нашу велику училищну сім'ю влилися нові члени – учні першого курсу. На сьогодні вже позаду перші враження, страхи та надії. Вони стали повноправними учнями ВМВПУ, навчаються, беруть участь у різних секціях та гуртках. Хтось вже знайшов собі заняття до душі, хтось ще вагається.

Учениця групи №16 за професією «Оператор з обробки інформації та програмного забезпечення. Фотограф (фотороботи)», Ветріла Крістіна – є нашої гордістю. Вона закінчила Шпиківську ЗОШ I-III ступенів і вже тоді була активна та задіяна в різноманітних напрямках. Головне її захоплення – це футбол. Цим видом спорту Крістіна займається з 11 років. Їхня місцева команда з жіночого футболу брала участь у міських, обласних та всеукраїнських змаганнях. Так у 2019 році вони здобули 1 місце на всеукраїнському рівні.

Про училище Крістіні розповіла знайома. Вже на першому уроці фізкультури вона познайомилася з вчителем Моргуном Романом Володимировичем. Він запропонував їй записатися до училищної футбольної команди. Скориставшись такою можливістю, Крістіна зараз є членом футбольної жіночої команди ВМВПУ. За словами Романа Володимировича, вона подає дуже великі надії на перемогу нашої команди як обласних, так і всеукраїнських змаганнях.

«Я тут навчаюся лише 2 семестр, але за цей час я зрозуміла, що не помилилася з вибором навчання. Мені подобається моя професія «Опе-

ратор з обробки інформації та програмного забезпечення. Фотограф (фотороботи)», до того ж в училищі дуже приємні викладачі та майстри виробничого навчання. Мені подобається інтер'єр, класи, сучасне обладнання. На мою думку, ВМВПУ – одне з найкращих училищ м. Вінниці, та і в Україні. Я з гордістю можу назвати себе ученицею Державного професійно-технічного навчального закладу «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище».

Ветріла Крістіна, з.о. групи №16

СВЯТО ВОДОХРЕЩА

Одне з найпочесніших місць серед традиційних свят українського народу посідає свято Йордану – Водохреще. Воно прийшло разом із запровадженням християнства і знаменує хрещення Ісуса Христа на річці Йордані. Це родинне свято з кутею, колядками, ряженими і дівочими ворожіннями. На утрині церква благовіщає про Господнє Водохрещення і Богоявлення Святої Трійці. Саме цього дня дві тисячі років тому Ісус Христос, маючи тридцять років від роду, був охрещений Іваном Хрестителем (Предтечею).

На Водохреще після церковної служби святити воду. Парубоцькі громади заздалегідь прорубували в річці ополонку у формі хреста, хрест із льоду поливали буряковим соком і прикрашали сосновими гілками. Біля ополонки збиралися люди, сюди приходив

священник і після молитви тричі занурював срібний хрест у воду. Люди підходили до ополонки, набирали свяченої води. Тут же випивали декілька ковтків, щоб бути здоровішими, вмивалися, щоб змити всі зурочення, «щоб не боліла голова», промивали очі й вуха «щоб не боліли», а вже потім ішли додому.

Вода, набрана у будь-якій водоймі – річці, озері, ставку, криниці, навіть вода із кранів у міських квартирах у ніч на Водохреще (до 5 години ранку), буде свіжою протягом року (перевірено), вона не має затхлого запаху, не застоюється, чого ніколи не буде зі звичайною водою. Нею лікували різні хвороби у людей і тварин, окроплювали породіллю, очищали від зурочень, нею виганяли нечисту силу з осель та обійстя, тому в домі впродовж усього року тримали Йорданську воду, яка і рік, і два не псувалась, а завжди була свіжою і придатною до користування.

У цей день щедрують, причому щедрувати ходять жінки. Щедрівки дуже подібні до колядок. У них теж возвеличуються і вшановуються Ісус Христос, Матір Божа, святі. У них, як і в колядках, звучать побажання щастя, здоров'я, достатку.

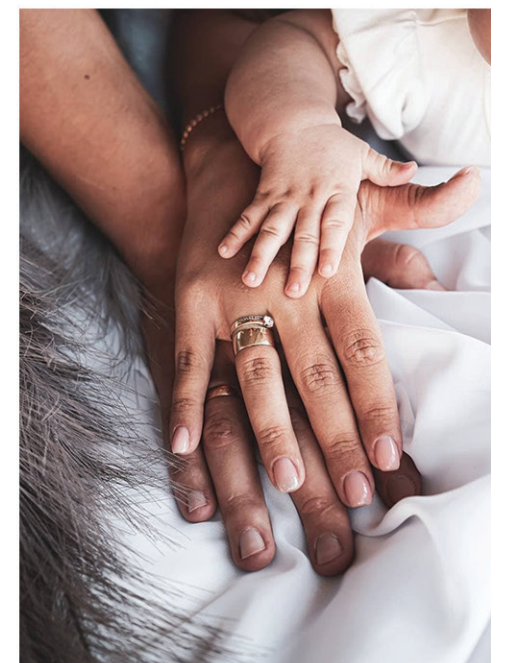
До цього свята долучаються вчителі та учні нашого училища. Давайте шанувати традиції наших предків та передавати їх наступним поколінням.

**Хай свята водичка
Скропить ваші личка
І окропить ззовні,
Щоб були здорові!
Хай окропить хату,
Щоб в ній зла не знати!
Скропить всю родину,
Щоб жила щасливо!
Колись на світанні
Сам Христос хрестився
В річці на Йордані!
Христос Хрещеється!
Із Водохрещем!**

Бзовська Н.П., викладач

СВІТ ЧЕРЕЗ ОБ'ЄКТИВ

Фото надані майстром в/н Семеновим О.В, здобувачами освіти Вінницького МВПУ

Свідоцтво
про
реєстрацію
Серія ВЦ
№696-54-Р

Назва видання:
«Молодіжний вісник»
Видавець та
засновник: ДПТНЗ
«ВМВПУ»
Відділ розповсюдження:
(0432) 61-23-32
Ціна: договірна

Головний редактор: Тютюнник М.М.
Літературний редактор: Ластівка І.В.
Редколегія газети «Молодіжний вісник»:
Березюк Л.В., Гнатюк О.М., Расулова Т.М.
та члени учнівського самоврядування.
Фотокореспонденти:
Пугач І.О, Турченкова Т.В., Чемес О.С, Семенов О.В.
Комп'ютерна верстка: Олексієнко Г.П.
Адреса редакції та видавця:
м. Вінниця, вул. Стрілецька, 5, Т: (0432) 61-23-32

Статті публікуються у порядку обговорення.
Автори надрукованих матеріалів
відповідають за добір і точність наведених
фактів і даних, інших відомостей.
Редакція залишає за собою право редагу-
вати та скорочувати текст.
Рукописи не рецензуються і не поверта-
ються.
Думки авторів публікацій не завжди
збігаються з точкою зору редакції.

Віддруковано в друкарні
ТОВ «Прес Корпорейшн
Лімітед», м. Вінниця,
вул. Чехова, 12а.
Телефон:
(0432) 55-63-97
Замов. №21 75 05
Тираж: 1000 шт